

Tam Tiểu

Contents

Tam Tiểu	1
1. Chương 1: Cười Đến Mị Lòng Người	1
2. Chương 2: Cười Đến Ngọt Tận Tim	6
3. Chương 3: Cười Nhập Tận Xương	11
4. Chương 4: Ra Mắt Người Thân	19

Tam Tiểu



Giới thiệu

“Tam tiểu” là một câu truyện ngắn nói về thời cổ đại, bối cảnh là Giang Nam. Truyện xoay quanh t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-tieu>

1. Chương 1: Cười Đến Mị Lòng Người

Tháng ba Dương Xuân, trăm hoa đua nở.

Cô Tô Bắc Thành, Đào Hoa Am, núi đã thanh, nước còn tú. Một khe suối lượn lờ uốn quanh, những nhánh liễu xanh khê rủ mang theo vẻ đẹp tinh xảo, lộng lẫy mà thanh nhã.

“Cộc! Cộc! Cộc!” Dưới tấm biển đề hai chữ “Đường phủ” đỏ thắm trước cửa lớn, một gã sai vặt quần áo màu xanh đang không ngừng gõ cái vòng vàng dưới đầu hổ, liên tiếp đập vào cửa gỗ, cánh cửa vừa mở, gã liền cẩn thận lấy ra một phong bì đỏ chót nạm vàng từ trong ngực, cung kính đưa cho người gác cổng, sau đó người gác cổng đưa ột người hầu áo đỏ, người hầu áo đỏ chuyển cho nha hoàn áo vàng, nha hoàn áo vàng liền đưa ama áo tím, cuối cùng phong thư được đưa đến trong tay người quản gia áo xanh.

Người quản gia áo xanh cầm theo chiếc áo ngoài bằng gấm mới tinh, chậm rãi đi đường, vừa đi vừa mặc, lướt qua bên kia bức tường, đi qua chiếc cổng hình tròn, qua vườn hoa, rốt cuộc đi tới một tiểu viện tinh xảo, bên trên cửa lớn có treo một cái biển đề mấy chữ: “Giang Nam đệ nhất Phong Lưu Tài Tử.”

Bên ngoài hành lang gấp khúc, một thiếu nữ mặc áo trắng, quần lụa đỏ đang cho chim sẻ ăn, ngẩng đầu lên nhìn thấy vị quân gia áo xanh liền tươi cười chào hỏi: “A, Vương quân gia, nhìn ngài này, sao quần áo lại ướt sũng như thế?”

Một thiếu nữ khác mặc lục y đang cầm khung thêu bên cạnh nghe tiếng cũng ngẩng đầu lên, che mặt cười khanh khách, Vương quân gia vươn tay lau lau mồ hôi trên trán, thở dài nói: “Nhiều cô nương, Quân cô nương, thiếu gia đang ở bên trong hay sao?”

Thiếu nữ áo trắng cười nói: “Quân gia ngài tới thật là đúng lúc, thiếu gia vừa ngủ trưa xong, ta sẽ đi vào thông báo trước cho ông một tiếng.”

Vương quân gia khách khí nói đã làm phiền, thiếu nữ áo trắng liền lắc lắc vòng eo nhỏ nhắn, thướt tha duyên dáng đi vào phòng. Không lâu sau, một thiếu nữ khác mặc áo xanh pha trắng vén rèm cửa lên, vươn nửa người ta, nũng nịu cất tiếng: “Vương quân gia, thiếu gia ời ngài vào đây!”

Vương quân gia một bên cảm ơn Tô cô nương, một bên đi vào trong phòng, vừa mới vén rèm cửa, một mùi hương thơm ngát liền phả ngay vào mặt, không phải mùi hương của son phấn hay hương liệu, ông quay đầu nhìn, thì ra là bên trong bình hoa sứ trắng trên khung cửa sổ có cắm mấy cành đào, cánh hoa màu hồng nhìn trông rất mềm mại.

Còn chưa kịp thưởng hoa xong, ông đã nghe thấy một thanh âm lười biếng trầm thấp vang lên: “Vương quân gia.”

Vương quân gia vội vàng quay đầu lại nhìn, đầu tiên là nhìn thấy một đôi chân ngọc ngà tinh xảo, trần trụi thản nhiên vắt trên ghế nằm, thanh thản và nhàn nhã, ông vội vàng dời tầm mắt đi, rõ ràng cũng chẳng phải gót sen ba tấc gì, chẳng biết tại sao ông luôn cảm thấy chân của thiếu gia càng lớn càng giống nữ nhân, trắng nõn lại mảnh khảnh.

“Thiếu gia, Hoa phủ đưa thiệp mời tới.” Vừa nói, ông vừa trình lên tấm thiệp đỏ nạm vàng kia, thiệp được người đón lấy, Vương quân gia không ngẩng đầu lên, chỉ nghe thấy có tiếng nói thanh thúy cất lên: “Thiếu gia, tháng sau Hoa phủ nhân muốn ở Thủy Thanh Tự mở một hội thưởng hoa, mời ngài tham gia.”

Chỉ chốc lát sau, Vương quân gia lại nghe thấy một tiếng nói bốn cọt: “Tay của Hồng nhi càng ngày càng mềm mại nha~”

Thiếu nữ tên là Hồng Nhi then thùng khê gắt một tiếng: “Vương quân gia vẫn còn đang chờ thiếu gia trả lời đây!”

“Vậy thì đi đi.” Thiếu niên tuấn mỹ đang nằm vắt vẻo trên ghế dựa tùy tiện vút tấm thiệp đang cầm trên tay đi, bất thiên bất ý, đúng lúc rơi vào trong ngực thiếu nữ áo trắng. “Nhiều Nhi, thay ta viết thư trả lời.”

Nhiều Nhi cất giọng nũng nịu oán trách, “Thiếu gia lại lừa người rồi.” Nói xong cầm thiệp đi tới bên bàn.

Tô Nhi pha xong một ấm trà, vừa bước vào liền cười nói: “Nhiều tỷ tỷ, đó là bản lĩnh của tỷ mà, năm ngoái tỷ vẽ một bức họa, chẳng phải Trương viên ngoại đến bây giờ vẫn còn treo ở trong phòng khách, ai tới cũng đều khoe ra hay sao, còn nói là thiếu gia cố ý làm cho ông ta nữa!”

Hồi âm rất nhanh đã viết xong, đóng hạ ấn ký của “Đường Dần”, Vương quân gia bên cạnh len lén đưa mắt liếc nhìn, quả nhiên là lấy giả làm thật rồi. Lúc cáo lui, ông vừa nhắc mắt liền thấy thiếu gia mặc chiếc áo tơ trắng ngần như suối chảy trên thân, nửa khép nửa mở đôi mắt nằm trên ghế dựa, tựa như đang ngủ mà cũng không phải ngủ, bày ra một mị thái phong lưu không sao tả được.

Cách Thành Nam Cô Tô ba mươi dặm có một ngọn núi gọi là Hoành Đoạn Sơn, trên núi có một nơi, ở nơi ấy có một khu trại, trên trại treo một tấm biển đề ba chữ :” Thanh Phong Trại”

Một người bộ dáng thư sinh, mặt mày ủ ê bước vào một gian phòng trong trại, hướng về phía nam nhân áo đen đang ngồi yên bên trong nói: “Trại chủ, thương đội ngày hôm qua vừa cướp, của cải đều được giữ lại, nam nhân đã cho xuống núi, nhưng nữ nhân thì ai cũng không chịu đi, một lòng gào khóc đòi được gặp ngài!”

Nam nhân áo đen mặt không chút thay đổi nói: “Ta là thổ phỉ, không phải nhà từ thiện, không có thừa nhiều lương thực đi nuôi kẻ khác như vậy. Đi nói cho bọn họ biết, không đi cũng được, nhưng chỉ có thể gả

cho người.”

“Ách

” Thư sinh vô cùng u oán nhìn nam nhân áo đen một cái, hết sức phẫn uất mở miệng, “Rõ

~~”

Không đến bao lâu sau, thư sinh lại trở về, ngực phồng ra đựng một đồng đầy khăn lụa: “Trại chủ, mọi người đều chạy hết rồi, đây là những tín vật họ lưu lại, nói là chờ ngài đến cướp họ đem về

~”

Lời còn chưa dứt, nam nhân áo đen không nhịn được phát tay một cái, thư sinh kia liền thức thời ôm một đồng khăn lụa lui ra.

Thanh Phong Trại ở Giang Nam là một nơi cực kỳ nổi danh, gần như không ai không biết, không ai không hiểu. Chẳng phải vì triều đình không thể dẹp được (nghe bảo trong kinh thành có người của trại--), cũng chẳng phải vì trại cướp của người giàu chia cho người nghèo mà là vì trại chủ của họ, người ta hay gọi là Băng sơn Ngọc Lang Phong Nghịch, đó là một mỹ nam tử đẹp trai hiếm thấy, phàm là cô nương đã từng gặp qua hắn, không ai không động tình, ngày ngày đều ảo tưởng mình có thể được Phong Nghịch cướp lên núi làm áp trại phu nhân của Thanh Phong Trại.

Dối mắt khắp Giang Nam, người có thể cùng hắn so sánh với chỉ có kẻ tự xưng “Giang Nam đệ nhất Phong Lưu Tài Tử” Đường Dần Đường Bá Hổ. Đáng tiếc, một người ở thành Nam, một kẻ ở thành Bắc, một người là thổ phỉ, một kẻ là văn hào. Vương không thấy vương, vô hạn ai oán!

Mùng tám tháng tư, trời trong xanh, tại Đường phủ.

Vương quản gia đi vào nội viện, nhìn những cô tỳ nữ bận rộn đi tới đi lui bên cạnh đã sắp nửa canh giờ rồi. Vất vả lắm mới gặp được một cô tỳ nữ tính tình ôn hòa đi qua, ông vội vàng tiến lên ngăn lại. “Quân cô nương.”

“Chuyện gì thế Vương quản gia, tôi đang vội cầm chiết phiến đến cho thiếu gia chọn!”

“Phiến cô nương tới bẩm báo một tiếng. Chúc công tử, Văn công tử, Từ công tử đã ở trong phòng khách đợi một canh giờ rồi.”

Quân Nhi che miệng cười duyên, sóng mắt lưu chuyển, “Điều này cũng đáng đi bẩm báo sao? Xiêm áo của thiếu gia xiêm áo còn chưa chuẩn bị tốt! Thúc giục cũng không làm được gì!”

Vừa nói xong, từ trong nhà bỗng truyền đến thanh âm tức giận. “Xiêm áo xấu như vậy, cả đời này ta cũng không thềm mặc!” Quân Nhi vội vã chạy vào trong nhà, Vương quản gia thở dài, đành trở về phòng khách tiếp đãi ba vị tài tử kia thôi.

Vén rèm cửa lên, nhìn vào bên trong phòng, chỉ thấy thiếu gia vẫn còn đang mặc bộ trung y màu trắng, ngồi bên mép giường với vẻ mặt ghét bỏ, trên cái bàn tròn trước giường chất đầy đủ loại xiêm áo với màu sắc khác nhau.

Mùa xuân tháng tư tuy ấm áp nhưng đã gần tới giữa trưa, trải qua một phen giày vò như vậy, trên trán mỹ thiếu niên đã lấm tấm mồ hôi, gương mặt ửng hồng, kiều diễm như hoa. Hồng nhi vừa quạt vừa cô gắng cầm khăn lụa lau mồ hôi cho hắn, còn nhẹ nhàng khuyên can. “Thiếu gia đừng bực bội, cứ từ từ mà chọn.”

Nhiều nhi đột nhiên nhớ ra cái gì, nói: “Ta nhớ tháng trước Tô Nhi dựa theo hình thiếu gia vẽ trên mặt quạt mà làm một bộ xiêm y, lúc ấy thiếu gia cũng khen rằng xiêm y ấy làm tốt lắm mà.” Vừa dứt lời, Tô Nhi đã đứng lên đi tìm, mỹ thiếu niên lúc này mới miễn cưỡng đứng dậy, mặc vào bộ trường bào màu hồng nhạt, tay cầm một cái chiết phiến, hải lòng đi vài vòng trước gương.

Thiếu gia cầm quạt đi ra khỏi cửa, chúng tỳ nữ rốt cuộc cũng được thở phào nhẹ nhõm, Phong Lưu Tài Tử đệ nhất cái gì chứ, sau khi đóng kín cánh cửa nhà liền trở thành một kẻ vừa tùy hứng vừa không dễ chọc vào

~~ ách

~Ngày hôm ấy, Hoa phu nhân ở Thủy Thanh Tự mở hội thưởng hoa, mọi thiếu nữ trong thành Cô Tô đều ăn mặc, trang điểm thật xinh đẹp, chờ mong vô cùng. Có thể nhìn thấy Tứ Đại Tài Tử của Giang Nam cùng nhau xuất hiện, cơ hội như vậy quả thực không được nhiều cho lắm.

Tứ Đại Tài Tử tuy nói rằng ai nấy đều tài trí hơn người, dung mạo sần sần như nhau, nhưng nếu bàn về sự phong lưu phóng khoáng đủ khiến cho thế gian này hỗn loạn, ai có thể so sánh được với Đường Bá Hổ? Nhìn xem hần mặc một bộ trường bào màu hồng, bên trên giày còn thêu những bông hoa nhưng màu lam, trong tay cầm một chiết phiến không ngừng xoay chuyển, mỗi một lần quạt khép vào mở ra, động tác đều lưu loát tiêu sái đưa tới không biết bao nhiêu tiếng thét chói tai, khó trách có thể đứng đầu Tứ Đại Tài Tử của Giang Nam, không phục không được a...!

Đường gia chuyên về buôn bán, gia sản rộng lớn, phô trương cũng nhiều, Đường công tử ra cửa, tỳ nữ sai vật cùng hộ vệ trước trước sau sau nghiêm cẩn đi theo, ngay cả các cô nương trên đường muốn giả bộ nhu nhược ngất xỉu trước mặt Đường công tử cũng hơn phân nửa té vào trong ngực các hộ vệ, đau lòng ới là đau lòng! Bi thống ới là bi thống! Vặn cổ tay a vặn cổ tay a!

Nhưng mà cố tình, Đường công tử lại thích bắn mị nhãn phong lưu ra khắp nơi, trái quăng một chút, phải ném một tẹo, từng bước đi thật chậm thật ngẩn, bả vai nhỏ bé cứ rung lên, cây quạt nhỏ trong tay khẽ lay động, cái miệng nhỏ nhắn còn hơi cong cong, như có như không vẽ ra một nụ cười ngọt ngào! A a a a a! Những tiếng thét chói tai cùng máu mũi cứ thế tăng vọt! Những bông hoa si thềm thuồng mọc ra liên tiếp! Đó là ban ngày ban mặt ngang nhiên đùa giỡn con gái nhà lành a!

Cho nên, mặc dù đã biết trước kết quả nhưng các cô nương vẫn cứ thế người sau nói tiếp người trước, tranh nhau té xỉu

trong ngực hộ vệ

~~>.

~~Phía trước cửa sổ tại lầu hai khách điểm Duyệt Lai có hai nam tử đang ngồi, người áo đen lãnh khốc nhìn tình cảnh trên đường, hỏi thư sinh áo nam bên cạnh. “Người phía dưới là ai vậy?”

“Cái nào cơ?” Thư sinh áo xanh nheo ánh mắt lại như hạt đậu đỏ, tìm kiếm trong đám người đang đổ về như thủy triều dâng lên.

“Người áo trắng ấy!”

“Hình như là, Đường Dần Đường Bá Hổ.”

“Hắn năm nay bao nhiêu tuổi?”

Biểu tình của áo xanh thư sinh lúc này là như vậy: ?_?, ”Thuộc hạ ~~ không rõ lắm

~~”

“Bộ dáng hắn ta xem ra là mười bảy mười tám, nhưng thần sắc nhìn như chỉ có bảy tám tuổi vậy?”

Biểu tình của thư sinh áo xanh liền biến thành : @_@. “Thuộc hạ

~ ách, không nhìn ra được

Anh ta trông cũng có vẻ phong lưu phóng khoáng, ngài nghe những tiếng kêu thảm thiết của các bà các cô ở dưới kia là đủ biết rồi!”

“Đó là tình thương của mẹ, hiểu chưa?”

Biểu tình của thư sinh áo xanh lại biến thành như thế này: -_-|||, hắn thật muốn nói, trại chủ, ngài đây là ghen với kẻ cũng đẹp trai như mình đúng không?!

Khi đoàn người của Tứ Đại Tài Tử đi đến lầu hai của khách điểm Duyệt Lai thì nguyên bản nơi này vốn đất khách càng trở nên đông đúc hơn. Năm lượng bạc một chỗ ngồi, lại chỉ có thể ngồi trong thời gian một chén trà mà thôi, các cô gái vừa oán trách lòng dạ hiểm độc kiêu chác của ông chủ vừa xuống dưới lầu xếp hàng.

Thời khắc gặp mặt lịch sử của Đường Bá Hổ và Phong Nghịch cũng không được ghi chép gì nhiều, bởi vì không ai phát hiện ra được vị mỹ nam lãnh khốc này chính là trại chủ Thanh Phong Trại, nếu không, chỗ ngồi ở lầu hai có khi tăng lên đến mười lượng bạc, không, phải là mười lăm lượng bạc mới đúng!

Tình cảnh khi hai người gặp mặt cũng không có gì hay để miêu tả, kể từ khi Đường Bá Hổ bước vào quán rượu, Phong Nghịch liền giống như lão tăng niệm kinh, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, Đường Bá Hổ bước lên lầu rồi, đối với vị mỹ nam tử hiếm gặp khó thấy này cũng chỉ dùng khóe mắt liếc qua một chút. Không biết có phải phong lưu đã thành tính hay không, Đường Bá Hổ nhìn người liền giống như đang vớt mị nhân với người ta, Phong Nghịch thấy hắn nhìn mình liền run rẩy, trái tim nhỏ bình bịch nhẩy loạn, ly trà trong tay cũng bị rớt xuống! May là làm đổ ly trà không phải chỉ có mình hắn ta, ông chủ đứng là người biết tính toán, năm lượng bạc thu khi này chắc tính cả tiền bồi thường cho ly trà bị vỡ này rồi. --

Đường Bá Hổ vừa ngồi xuống, Phong Nghịch liền thấy một tỷ nữ áo vàng quạt đằng sau lưng, một tỷ nữ áo tím dâng trà lạnh, một tỷ nữ áo đỏ đưa trà đến môi, từng ngụm từng ngụm uống vào. Tất cả những động tác mà Đường Bá Hổ cần làm chính là mở miệng, nói chuyện, hoặc là...ăn.

Phong Nghịch không khỏi nghĩ thầm, về sau mình cưới vợ ngàn vạn lần không thể nuông chiều như vậy! Ách

~~ hình như nghĩ có chút xa xôi rồi

~~ Đường Bá Hổ cùng với vợ

~~ có vẻ không liên quan đến nhau thì phải.

Phong Nghịch lúc này làm sao có thể nghĩ tới, về sau hắn cưới vợ thậm chí còn nuông chiều hơn cả như thế này

Phong Nghịch đáng thương, mẹ đây thay con mặc niệm một chút.

Thời gian uống một chén trà đã hết! Các cô nương cẩn thận bước đi, lưu luyến xuống lầu, mấy vị khác lại bắt đầu đi lên, vừa gấp gấp vừa giả bộ căng thẳng, len lén liếc về phía Đường Bá Hổ, mị nhân muốn ném lại không dám khiến mấy thư sinh khóe miệng co quắp không ngừng! Trong đó ngược lại có một vị mỹ nữ áo cam, bộ dáng hết sức đoan chính, cử chỉ khí chất rất mẫu mực.

Tứ Đại Tài Tử đột nhiên bàn luận xôn xao một hồi, chợt thấy Đường Bá Hổ mỉm cười rục rịch, các cô nương không nhận được thì nhau hút không khí vào! Đường Bá Hổ tiêu sái nhấc tay phải, một cây quạt được đặt vào trong lòng bàn tay, hắn thông thả đứng dậy, mỗi bước đi, chiết phiến lại đánh một nhịp vào lòng bàn tay trái, lướt tới trước mặt mỹ nữ mặc áo cam, xấu xa cười một tiếng. Các cô nương tro mắt nhìn chăm chăm, tiếng thét chói tai cứ thế mắc ở cổ họng, không tài nào thoát ra được!

Đường Bá Hổ muốn đi về phía mỹ nữ áo cam nhất định phải đi qua bàn của Phong Nghịch, tà áo trắng lướt nhanh, một mùi hương thơm ngát cũng theo đó bay tới. Mùi thơm này? Phong Nghịch khê cau mày.

Đường Bá Hổ tiếp tục cười xấu xa, khóe mắt đuôi mày đều là cười xấu xa như thế. “Thu Hương cô nương, có còn nhớ rõ tại hạ hay không?”

Kiều nhan của Thu Hương đã đỏ hồng gần như sắp chết rồi, ánh mắt rối rắm, lời nói không rõ ràng. “Nô

~ ta

~~ không

~ nhớ

~ không nhớ rõ

~~”

Khóe miệng Đường Bá Hổ cong lên, vung cao chiết phiến, một tay vắt ra sau lưng, một tay từ từ xòe mặt quạt ra, bên trên có ba chữ rất to “Đường Bá Hổ”, giống như đang ngâm xướng ca khúc, khê mở miệng: “Ta chính là Đường Bá Hổ.”

Ánh mắt to hơi mở, đôi môi đỏ mọng khẽ cong lên, cái eo thon nhỏ dong đưa, tiểu PP* hơi vênh, trong tiếng thét chói tai của các cô gái, Phong Nghịch chỉ cảm thấy huyết dịch toàn thân “ầm” một tiếng xông tận lên óc, toàn bộ suy nghĩ đều rối loạn.

Một tiếng cười thốt ra, phong mị đến mê người.

2. Chương 2: Cười Đến Ngọt Tận Tim

Dưới đám người đang đổ về như nước chảy, Phong Nghịch và anh chàng thư sinh kia rốt cuộc cũng có thể thoát được ngoài. Thư sinh khóc lóc

~~ trại chủ ngài đúng là cố ý mà

>.

Đi ngược dòng người hướng về ngoại thành, phía nam có một dòng suối nhỏ, cỏ trên bờ xanh biếc tươi non, sắc hoa rực rỡ, không có nhiều người qua lại nên vô cùng thanh tĩnh, quả thật chính là một địa điểm tuyệt vời cho việc dã ngoại nướng thịt, lẩn trốn nợ nần hoặc giết người cướp của!

Điểm duy nhất khiến cho người ta phiền lòng chính là, Phong Nghịch hẳn hình như không phải người duy nhất biết đến nơi thế ngoại đào nguyên này thì phải, bên dòng suối nhỏ lúc này đã có một người nằm xuống nghỉ ngơi rồi, Phong Nghịch lại gần nhìn thử, lòng càng buồn bực hơn.

Người này mặc một bộ trường bào hồng nhạt, thân hình mảnh khảnh thon dài, hai mắt khép lại, ngửa mặt nằm xuống, bên cạnh có một đôi giày nhung màu xanh đặt cẩn thận trên cỏ, cặp chân trần cứ thế ngâm trong khe nước mát lạnh. Phong Nghịch chưa từng nhìn thấy đôi chân nào đẹp đến như vậy, giống như bạch ngọc được điêu khắc tỉ mỉ mà thành, tinh xảo mỹ lệ, trắng nõn bóng loáng, mịn màng nhẵn nhụi. Biết rõ điều này là không hợp lễ nhưng ánh mắt tha thiết của hắn vẫn cứ nhìn chăm chăm vào đôi chân ấy, không sao dời đi được.

Chủ nhân của đôi chân ngọc khẽ mở mắt ra, ánh mắt híp thành một đường chỉ, liếc nhìn Phong Nghịch một cái rồi lại khép vào, cái vẻ lười biếng, bình tĩnh, nhàm chán ấy, giống như, giống như

~ Phong Nghịch hẳn chỉ là một con gián vậy! Không gọi nổi nửa điểm hứng thú cho người ta! Không gây được nửa điểm cảnh giác với kẻ khác!

Phong Nghịch cố nhịn đau thương, an ủi lòng tự trọng bé nhỏ bị tổn hại của mình, bởi vì lúc này hắn đã bị đôi chân ngọc ngà kia thu hút đến mất đầu, liên tục mơ tưởng không ngừng, bấy vía thì đã mất ba hồn rồi

~ Dưới đáy suối trong vắt, thỉnh thoảng lại có mấy chú cá nhỏ bơi qua, len lén hôn lên mũi chân tinh xảo kia. Phong Nghịch chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày mình khát khao biến thành một con cá như vậy

~~Phảng phất như một thời gian dài đằng đặc đã qua, thế sự xoay vần biến đổi, Phong Nghịch rốt cuộc cũng phục hồi lại tinh thần, nhìn thấy người nọ có lẽ đã ngủ thiếp đi liền nhẹ nhàng đi tới, ngồi xuống ngay bên cạnh.

Hoàn toàn không giống như lúc gặp mặt trong quán rượu kia, hắn, mà cũng có thể là nàng, đã cởi bỏ vẻ mặt tự mãn, áo quần lụa là, chỉ còn dư lại sự thuần khiết và tĩnh lặng, nói người này bảy tám tuổi là còn lớn, rõ ràng nhìn như mới bảy tám tháng-_-///. Nếu không phải trẻ con thì làm sao có được gương mặt lúc ngủ như thế này?

Hắn hơi cúi người xuống gần cổ của người nọ ngửi ngửi, quả nhiên là mùi hương của thiếu nữ

~ quả nhiên, là nàng

~~Một suy nghĩ vừa hiện lên trong đầu, đột nhiên một chương từ đằng sau xé gió đánh tới! Phong Nghịch đầu cũng chẳng buồn quay, nghiêng người muốn tránh thoát, sau đó bỗng dừng nghiêng lại bảo hộ trước mặt nàng, cứng rắn nhận lấy một chương này!

Cũng may người xuất chưởng không dùng toàn lực, công phu của Phong Nghịch cũng thâm hậu nên không bị thương nặng lắm, chẳng qua trong ngực chỉ quanh quẩn chút huyết khí mà thôi. Bởi vì hắn nghiêng người nên dung nhan mềm mại như ngọc kia liền gần ngay trước mắt, làn da ấy, đôi môi ấy, hắn thậm chí còn cảm nhận được cả hơi thở ấm áp của nàng phả vào mặt của mình, hương thơm dịu dàng và thanh nhã.

Bỗng nhiên lông mày nàng khẽ nhíu, miễm cường mở miệng: “Tránh ra một chút, đừng cản trở trong sạch!”

Một búng máu trong lồng ngực Phong Nghịch thiếu chút nữa là phun ra ngoài, hai hàng lệ cứ thế yên lặng tuôn rơi

>.

Nữ nhân ngoan độc này

~~Đại khái là vì sợ ném chuột vỡ bình, *(nam chủ phản đối! Cái ví dụ này quá kém!)*, người đằng sau không xuất chưởng ra nữa, đổi thành nắm lấy cổ áo phía sau của Phong Nghịch như muốn xách hắn lôi đi

~~ ta nói người anh em nhà ngươi, ta dầu gì cũng là nhân vật chính, đừng có dùng chiêu thức cấp thấp như vậy có được không?! Câu trả lời là: mặc kệ cấp thấp hay cấp cao, bắt được chuột là tốt rồi! *(nam chủ lần nữa phản kháng! Mãnh liệt lên án cái ví dụ này!)*

Phong Nghịch vô cùng tức giận, quay đầu đánh ra một quyền, chợt cảm thấy người kia có chút quen mắt, thì ra là hộ vệ mặt đen của Đường công tử. Hộ vệ mặt đen phát ra thanh âm buồn bực, nhận lấy một quyền rồi chỉ chỉ về phía bờ đối diện bên kia con suối, ý muốn bảo Phong Nghịch theo hắn đi qua, hai con Đại Hà liền nhanh chóng chạy sang bên đó đánh nhau, vô cùng ăn ý và tự giác, không hề quấy rầy đến tiểu công tử đang rảnh rỗi, phơi nắng và say ngủ đằng kia.

Phong Nghịch cùng với hộ vệ mặt đen đại chiến 300 hiệp liền, bởi vì sợ quấy nhiễu đến công tử nên động tác hết sức chậm chạp, nhìn qua y như đang đóng một bộ phim câm, còn là pha quay chậm nữa.

Hai vị Đại Hà im lặng -_-///

Tiểu công tử rút cuộc lười biếng ngáp một cái, Hồng Nhi và Nhiều Nhi không biết từ chỗ nào quỷ dị xông ra, hầu hạ tiểu công tử đi giày vào chân. Đánh một giấc ngủ ngon, tâm tình tiểu công tử vô cùng sáng khoái, đứng dậy vung vẩy nước, cao giọng hô lên: “Phi Thường! Đi!”

Hộ vệ mặt đen nhanh chóng rời khỏi cuộc chiến, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai và khí thế trộm chuông hấp tấp chạy theo, lưu lại một mình Phong Nghịch đứng bên khe suối, cô liêu tịch mịch.

Ngửa đầu bốn lăm độ nhìn trời.

Ánh mắt bắt lực và bắn khoắn.

Lặng lặng thưởng thức ánh chiều tà như máu.

Về mặt nhìn hoa lệ mà ưu thương.

Đêm nay, trong giấc mơ của Phong Nghịch tràn ngập những hình ảnh thiếu nhi không nên dòm ngó, trời chưa sáng đã tỉnh lại, cả người nóng ran không sao chịu nổi, không thể ngủ tiếp được, hắn dứt khoát xuống núi đi dạo một chút, đi tới đi lui, chẳng biết làm sao lại đi tới phía ngoài Đường phủ.

Mẹ vợ thân ái híp mắt cười tủm tỉm, con rể à, đây là sức mạnh của tình yêu đấy

~Sau đó, mẹ vợ liền nổi giận, tiểu tử thối, đây không phải điều vì bà đây muốn an bài cho hai đứa gặp mặt sớm hơn một chút hay sao? Còn dài dòng nữa bà đây đem con gái gả cho người khác!!!

Phong Nghịch =_=, ta còn chưa có hỏi câu gì mà

~Đứng bên ngoài Đường phủ nửa ngày, Phong Nghịch vẫn chưa biết mình muốn làm gì, cứ yên lặng ngẩn nhìn như thế

đột nhiên, từ phía cửa sau xuất hiện một thân ảnh màu hồng lén lút đi ra! Phong Nghịch lặng lẽ đi theo đi theo nàng qua một con hẻm nhỏ, rồi một con cầu bé xinh, âm thầm tiến tới một tòa tiểu lầu hoa lệ, rường cột chạm trổ tinh xảo, lụa bay bốn phía, phần hương phả vào mặt, hoàn phỉ yến sấu[1]

~ Phong Nghịch dừng bước tại cửa, đen mặt đi lùi lại hai bước, nhìn thấy rõ mồn một những chữ vàng lấp lánh trên cái biển to dùng – Thanh! Lâu!

Ở ngoài cửa thông thả đi tới đi lui hồi lâu, đúng lúc hần đang chuẩn bị vọt vào cướp người thì chợt nhìn thấy thân ảnh màu hồng bị một cước đạp ra ngoài, mặc dù có điểm đau lòng nhưng Phong Nghịch vẫn không khỏi công bằng thầm nhủ: một nữ nhân như nàng đi dạo thanh lâu, chẳng phải đang muốn bị đạp hay sao?!!!

Lão đảo một chút, Đường Bá Hổ mới đứng vững lại được, dùng loại ánh mắt như nai con vô tội, thanh thuần tinh khiết đối diện với những nét mặt nghi hoặc của người đi đường, trong ống tay áo lặng lẽ giấu giếm một thứ gì đó. Nàng vung về phía phải lớp bụi không hề tồn tại trên vạt áo mình, sau đó đối một gương mặt đắc ý, nghênh ngang đi ra ngoài.

Màn độc thoại nội tâm của Phong Nghịch khi đó: thật muốn sờ soạng bàn chân nhỏ bé của nàng, thật muốn giúp nàng xoa xoa cái mông xinh xắn kia quá a ~ a ~ a ~ a

~Sự thật chứng minh, một người thiếu niên, một người thiếu niên đẹp trai, một người thiếu niên đẹp trai gian trá, một người thiếu niên đẹp trai gian trá thần tượng, một người thiếu niên đẹp trai gian trá thần tượng phong lưu lỗi lạc ngọc thụ lâm phong, dáng vẻ thướt tha mềm mại, thiên kiều bá mị như thế, tuyệt đối không thể ra đường một mình.

Đầu tiên, các cô gái, các cô các bác cùng các cụ già vẫn còn đang chụm đầu rỉ tai nhau, bàn luận xôn xao rồi rít xem đó có phải là Đường Bá Hổ hay không, sau đó nhanh chóng thống nhất ý kiến, trừ Đường Bá Hổ ra, làm gì còn thiếu niên nhà ai có bộ dáng phong lưu tuấn mỹ như thế, vẻ mặt đắc ý thối hoắc như thế được chứ! Trại chủ Thanh Phong Trại cũng nổi danh không kém gì Đường Bá Hổ, nhưng hần là một thổ phỉ, dám nghênh ngang đi trên đường được sao?!

Phong Nghịch lặng yên -_-///

Trước tiên là một cô gái bán hoa then thùng đưa cho Đường Bá Hổ một cành hoa hồng đã bị cắt phân nửa, tiếp đó có người đưa khăn lụa, có người đưa túi thơm, có người đưa ngọc bội, có người đưa quả táo, có người đưa cây lược gỗ, có người đưa nghiêng mực, có người tặng bình hoa, có người đưa cây dù, có người đưa bánh bao, có người đưa ly trà, còn có người tặng hai cân thịt heo nữa

~

Sau đó có một cô nương đưa Quế Hoa Cao[2], bởi vì được gặp chính diện Đường Bá Hổ ở khoảng cách gần như thế nên quá mức kích động mà té xỉu, rồi những người khác cũng lục tục đồng loạt té xỉu trước mặt Đường Bá Hổ

~

Lại sau đó, có một dì vóc người bưu hãn, vạm vỡ thừa dịp Đường Bá Hổ đứng một mình, hai tay chất đầy quà tặng, không có lực chống đỡ, chạy đến kéo bả vai nhỏ bé của nàng muốn cưỡng hôn, mắt thấy cái miệng rộng ngoác và bờ môi đầy cong lên như phao câu gà sắp chạm vào khuôn mặt mềm mại trắng mịn kia, nói thì chậm nhưng diễn ra lại rất nhanh, một người bên cạnh lập tức ra tay như gió lốc, kéo Đường Bá Hổ về phía mình, ôm nhau xoay mấy vòng mới dừng lại. Cảnh vật xung quanh nháy mắt yên tĩnh, vẻ mặt mọi người lập tức đông cứng lại.

Cái ôm thâm tình, tĩnh lặng im ắng, bốn mắt nhìn nhau, làn sóng điện từ lưu chuyển khiến tim đập rộn ràng

~Hai người này, đẹp mắt cũng đẹp mắt, xứng đôi cũng xứng đôi, nhưng cổ tình

~ aizzz

~ không đành lòng nhìn thật không đành lòng nhìn mà

~~ mọi người rồi rít quay đầu đi

~Đường Bá Hổ lấy lại tinh thần, ho nhẹ hai tiếng nhắc nhở người kia buông tay, sau khi được tự do, nàng xòe quạt đi vòng quanh hần một lượt, đột ngột hỏi: “Bán mình không?”

Phong Nghịch khẽ chau mày, neho mắt, nhìn trường bào rộng rãi màu phấn hồng thấp thoáng trước mắt, thân thể yếu điệu thướt tha, hần khẽ nở nụ cười tà ác, nhàn nhạt đáp: “Vây phải xem bán cho ai, và bán như ~ thể ~ nào đã

” (Phong Nghịch mi là đồ bại hoại! Bá Hổ nhà ta mới chỉ là một đứa trẻ mà thôi nha!!!)

CJ Tiểu Bá Hổ vỗ vỗ bả vai Phong Nghịch: “Ta thấy công phu của người cũng không tệ, làm hộ vệ cho ta đi! Một tháng hai mươi lượng bạc, cho người năm ngày nghỉ phép~~ thể nào ~~?”

Phong Nghịch nhú nhú mày, phần khích trả lời: “Đồng ý.”

Vì cuộc hỗn loạn vừa nãy mà quà mọi người tặng đều bị ném vung vãi trên đường, Đường Bá Hổ khẽ mở miệng: “Cầm đồ lên, đi theo ta.” Nói xong, vung tay nghênh ngang bước đi.

“Đi đâu?”

“Đi bắt kẻ lưu manh.”

Một đám người hâm mộ muốn giở trò lưu manh, không chịu hợp tác đều bị dùng bạo lực đuổi xuống vô đài, Phong Nghịch cũng đã tiến thêm một bước trong quan hệ hai người, trở thành hộ vệ

~~ của mỹ thiếu niên thần tượng

~ một nhiệm vụ hết sức gian nan và khó khăn, trách nhiệm nặng nề, một đôi mắt bén nhọn không ngừng bắn ra bốn phía, cần quét xung quanh, coi tất cả mọi người bên cạnh đều trở thành kẻ địch của mình. (Thật ra thì tiểu tử này không nhìn nổi cảnh người mình yêu bị kẻ khác ôm vào lòng mà thôi, đúng là kẻ hẹp hòi~~)

Có lẽ Đường Bá Hổ cũng ý thức được mình là một kẻ gieo họa (Đường Bá Hổ nhướn lông mày, nhấn thành hình chữ bát(): Bà nói ai đấy? Mẹ Hồng: không có, không có, ai cũng không nói), bớt phô trương hơn, dọc theo đường đi cũng không gặp phải kẻ đột kích nào nữa.

Minh Chi Cô Tô, một thị trấn nhỏ lấy giải trí làm đầu, mặc dù không có một kẻ lưu manh như Đường Bá Hổ xuất hiện nhưng cuộc sống của quần chúng nhân dân vẫn muôn màu muôn vẻ vô cùng, không tin sao, đằng trước đang trình diễn một tiết mục ác bá cường ép dân nữ nhà lành kia kia, vừa đặc sắc lại không nhàm chán nhé.

Hình tượng nhân vật cũng tương đối phù hợp với vở kịch, một cậu ấm quần áo lụa là, ăn mặc lòe loẹt, dẫn theo bốn gã gia đình, kẻ nào kẻ nấy đều bỉ ổi như nhau, bọn gia đình vây lại xung quanh một cô gái mặc quần áo vàng cam, cậu ấm buông lời cợt nhả, lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ, muốn giở thủ đoạn cưỡng ép người ta, thiếu nữ che mặt bằng ống tay áo thật dài của mình, bộ dáng muốn nói lại thôi, muốn nghênh còn cự.

Đường Bá Hổ chen lên phía trước, quay đầu lại nói: “Này? Kia không phải là Tiểu Thu Hương hay sao?”

Đôi nam nữ kia đồng loạt sững sốt, thiếu nữ cúi đầu, xấu hổ muốn khóc, còn cậu ấm thì giật nhẹ khoe miệng, ngoài cười nhưng trong không cười cất tiếng: “Trùng hợp thế sao, Đường đệ.”

Đường Bá Hổ không để ý tới hần, cầm chiết phiến nâng cầm cô gái lên, nhìn vẻ mặt lê hoa đái vũ [3] kia, nhẹ nhàng lắc đầu, phát ra những tiếng chắc chắc: “Tiểu Thu Hương ơi là Tiểu Thu Hương, bốn thiếu gia nhớ nài đến phát cuồng rồi!”

Cậu ấm sa sầm mặt xuống: “Đường đệ, cô nàng này là ta nhìn thấy trước.”

Đường Bá Hổ vẫn không thèm để ý tới hần: “Tiểu Thu Hương, có bằng lòng đi theo bốn thiếu gia hay không? Từ nay về sau được ăn ngon mặc đẹp, hưởng vinh hoa phú quý mỗi ngày.”

Hai gò má của thiếu nữ đỏ bừng, cúi gằm mặt xuống.

Sắc mặt của cậu ấm càng lúc càng đen: “Đường đệ, sao đệ có thể không có phép tắc như thế được chứ?” Hần im lặng nháy mắt, mấy gã gia đình bỉ ổi lập tức chuẩn bị tiến lên, hai quả đấm của Phong Nghịch vừa vung ra, một phát quật ngã bốn tên liền. Cậu ấm tức giận đến toàn thân run rẩy, mở mồm mắng chửi: “Mày được lắm, Đường Bá Hổ, ý thế hiếp người sao? Dịch thủy đậu năm đó, tại sao người chết đi không phải là mày mà lại là em gái mày cơ chứ?”

Đường Bá Hổ làm nũng nói: “Anh làm quan ở trong kinh thành, không dễ trở về được.”

Lão phu nhân thở dài, không nói thêm gì nữa.

Phong Nghịch là một người luyện võ, đứng ở ngoài phòng vẫn có thể nghe được rõ ràng mọi chuyện bên trong.

Qua một lúc lâu, Đường Bá Hổ bất chợt nhớ tới bánh đậu xanh vẫn còn ở trên tay Phong Nghịch, nàng liền đi ra cửa lấy, lão phu nhân ở trong phòng kêu lên: “Mão Nhi, con có bằng hữu bên ngoài sao? Cùng nhau vào đây đi nào!”

Đường Bá Hổ ngẩng đầu lên, dán đôi môi hồng vào tai Phong Nghịch, thì thầm: “Mất bà nội ta không nhìn rõ, coi ta như muối muội, người nhớ phối hợp một chút.” Nói xong nàng đi vào trong nhà, đi được hai bước liền phát hiện Phong Nghịch không theo kịp, quay đầu lại, thấy hắn vẫn đứng ở chỗ cũ, khuôn mặt đỏ bừng, Đường Bá Hổ hết sức kinh ngạc, “Sao thế?”

Phong Nghịch u oán nhìn nàng một cái, nhắc chân đi theo. —— Tiểu Bá Hổ đừng có gấp, vành tai là của hắn là bộ vị rất nhạy cảm, rất nhanh con sẽ biết ngay ấy mà. ^_^

Lão phu nhân nghe được đó là một chàng trai, liền kéo tay Phong Nghịch cười nói: “Mão Nhi lúc nhỏ bị người trong nhà làm hư, sau này nhờ cậu tha thứ cho nó nhiều một chút.”

Phong Nghịch ý cười đầy mặt: “Nhất định rồi, nhất định rồi.” Trong lòng hắn âm thầm rơi lệ, bà nội à! Ngài chính là bà nội của ta đó!

5555555555 Quá cảm động 555555555555 Quá kích động 555555555555[4/

Đường Bá Hổ không tự nhiên nghe thế, nhú mày gọi: “Bà nội!”

Lão phu nhân cũng kéo tay nàng qua, cười nói: “Tiểu Mão Nhi của ta cũng biết xấu hổ rồi sao?” Nụ cười từ ái của bà rất cuộc khiến cho Đường Bá Hổ mỉm cười theo, Phong Nghịch đứng ở một bên, nhìn đến ngây dại.

Nụ cười thứ hai, sâu đến tận tâm, xinh đẹp đắm say lòng người.

3. Chương 3: Cười Nhập Tận Xương

Dùng thức ăn chay trong Minh Nguyệt Am với bà nội Đường xong, buổi chiều rời khỏi am, về thành, lúc đi tới cửa ngõ ba, Đường Bá Hổ đột nhiên bất động.

Phong Nghịch cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Sao thế?”

“Không muốn về nhà.” Nàng khẽ cau mày, giọng điệu lễ thẳng khí hùng, giống như có ai đang thiếu tiền của mình vậy.

“Muốn đi đâu sao?” Phong Nghịch cười hỏi, ánh mắt trở nên nhu tình như dòng nước chảy

con đường từ một thổ phỉ trở thành một vú em ngắn ngủi cỡ nào a

con rể à, đây là thiên phú! Mẹ vợ quả nhiên không có chọn lầm người mà

~~“Muốn đi leo núi.” Tròng mắt đen lách lách như ánh sao.

”Leo

” Phong Nghịch há hốc mồm, trợn mắt: “Núi???!!!!!!” Một tiếng “ầm” vang lên, trong đầu giống như đã bị đứt một dây thần kinh nào đó. “Nhưng mà

~~gần đây hình như

~~ không có

~~ ngọn núi nào hết

~~”

“Hoành Đoạn Sơn mà người cũng không biết hay sao?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Bá Hổ cong lên, khinh miệt liếc nhìn hắn một cái.

Phong Nghịch lặng lẽ chảy nước miếng trong lòng, oa!!! Vẻ mặt thật sexy quá!! Ánh mắt thật sexy quá! Ấy không đúng, bây giờ không phải là lúc nghĩ đến những thứ kỳ quái ấy

hắn vội vàng đổi thành gương mặt của vú em, tận tình khuyên bảo: “Trên Hoành Đoạn Sơn có hang ổ của thổ phỉ, rất nguy hiểm!”

“Không sao,” Tròng mắt đen sáng ngời càng thêm long lanh: “Chúng ta đi từ phía sau núi lên, không quấy rầy đến chuyện làm ăn của người ta.”

Hic

Lượn một vòng

~ vòng qua phía sau núi, Phong Nghịch vừa đi vừa hết sức cảnh giác, sợ gặp phải thủ hạ sẽ vạch trần thân phận của mình, thật may là, bọn thổ phỉ không có thói quen mò mẫm dưới chân núi.

Hoành Đoạn Sơn cũng không hẳn là cao, phong cảnh trên núi cũng không tốt, chỉ có một ít hoa cỏ dại, cây cối thưa thớt, Phong Nghịch không hiểu Đường Bá Hổ sao lại nghĩ đến việc leo núi, chẳng qua, ít thắc mắc vấn đề là một trong những đức tính tốt của hắn, bất kể nàng muốn cái gì, làm cái gì, hắn đều nguyện ý vô điều kiện giúp đỡ.

Hoành Đoạn Sơn mặc dù không cao nhưng suy cho cùng nó vẫn là một ngọn núi (nói nhảm), càng lên cao dần, Đường Bá Hổ càng đi chậm hơn, di chuyển từng chút từng chút một, Phong Nghịch nhìn thấy bộ dáng cố gắng hết sức của nàng, đưa tay muốn giúp đỡ, nhưng đầu ngón tay hai người vừa chạm vào nhau liền lập tức rút lại như điện giật, Đường Bá Hổ nhanh chóng rút tay về! Mọi dây thần kinh trong nháy mắt tập trung đến đầu ngón tay, cảm giác tê dại đến kỳ dị.

Đoạn nhạc đệm nho nhỏ này trôi qua, Đường Bá Hổ tiếp tục dựa vào sức mình, hì hà hì hục leo lên đỉnh núi, trực tiếp ngồi phịch xuống bãi cỏ, không hề để ý tới trường bào bằng gấm mới tinh của mình, bộ dáng hào phóng hoàn toàn không giống tiểu thư khuê các chút nào.

Phong Nghịch ngồi xuống bên người nàng, nghe thấy nàng nói: “May mà kịp xem mặt trời lặn.”

Nàng mất nhiều sức lực như vậy chỉ vì muốn lên tới đỉnh núi xem mặt trời lặn. Hắn lẳng lặng ngồi cùng với nàng, nhìn theo hướng nàng chỉ, ở phương xa, mặt trời đang lặn xuống, ánh chiều tà dần buông, hắn ở trên núi lâu như vậy mà chưa từng để ý xem mặt trời lặn thế nào, thì ra chúng không hề giống nhau.

Đầu vai đột nhiên có chút nặng, hắn nghiêng đầu, nhìn thấy thân hình nhỏ bé của nàng dựa vào vai hắn, ngủ thiếp đi.

Ánh chiều tà sắp tan hết, luồng sáng cuối cùng rơi xuống trên gương mặt xinh đẹp của nàng, vô cùng rực rỡ. Hắn nghe thấy tiếng gọi động lòng của trái tim, hơi cúi đầu, ấn xuống trên trán nàng một nụ hôn nhẹ.

[...]

“A!!!!!!!!!!!!!!” Một tiếng hét thảm thiết kinh người phá vỡ màn đêm đen nhánh tịch mịch, trong hậu viện của Đường phủ, Quân Nhi vội vàng hấp tấp chạy sang căn phòng bên cạnh, vừa chạy vừa nói: “Không xong không xong! Việc không xong rồi! Không thấy thiếu gia đâu cả.”

Hồng Nhi đang nằm ở trên giường hết sức bình tĩnh nhìn nàng một cái, rồi hết sức bình tĩnh mở miệng: “Nửa canh giờ trước thiếu gia đã ra khỏi cửa rồi.”

“A?” Quân Nhi sững sờ. “Tại sao ta lại không biết?”

Hồng Nhi tiếp tục bình tĩnh, “Vì thiếu gia nhảy cửa sổ để đi.”

Quân Nhi: @_@ “Trễ như thế thiếu gia đi ra cửa để làm gì?”

Hồng Nhi vẫn bình tĩnh, “Nói chuyện yêu đương.”

Quân Nhi: @_@, @_@ ”Nhưng mà

~ thiếu gia làm sao có thể

~”

Hồng nhi than khẽ, nhưng một hơi còn chưa có thán xong đã đột nhiên ngồi dậy!

Quân nhi: @_@, ? __? , @_@ ”Hong tỷ tỷ, tỷ

~~”

“

~ Không sao.” Hồng nhi chậm rãi nằm xuống

~ Tối nay thiếu gia tắm xong, hình như chưa dùng dây buộc ngực thì phải

~~Đưa Đường Bá Hổ ra ngoài ăn khuya, Phong Nghịch rốt cuộc nhin không được mở miệng: “Tại sao người lại lưng cong, có ngực.”

“Ừm, bụng của ta bị đau.” Đường Bá Hổ cúi đầu.

“Đau bụng làm sao mà có ngực được?”

Đường Bá Hổ đột nhiên ngẩng đầu, mắt lộ vẻ hung ác: “Dài dòng nữa, ta đại diện cho trăng sáng tới trừng phạt người.”

(trăng sáng giơ tay lên ing, không quản chuyện người ta là không quản chuyện người ta

~)

Phong Nghịch ngoan ngoãn câm miệng, bởi vì liên tưởng đến chuyện gì không hay ho nên đành mang Đường Bá Hổ đi tới tiệm cháo.

Về mặt Đường Bá Hổ kinh ngạc: “Không phải nói đi ăn lẩu tốt hơn sao?”

Phong Nghịch giúp nàng kéo ghế ngồi xuống: “Đau bụng thì đừng nên ăn lẩu.” Gọi cho nàng một chén cháo táo đỏ bách hợp, Đường Bá Hổ lại có ý kiến: “Ta không thích ăn cái này!”

“Vậy thì đổi một chén cháo ô mai đường đỏ nhé!”

“Không thích.”

“Cháo gừng cùng cây bo bo thì sao?”

“Không thích.”

“Cháo gừng và đường đỏ?”

“Không thích.”

Bà chủ đứng ở một bên, nhìn chăm chăm Đường Bá Hổ từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, từ trước ra sau mấy lần, rồi lại lên trên lại sang trái thêm vài lần nữa

Đường Bá Hổ đột nhiên hiểu được dụng ý của Phong Nghịch, khuôn mặt nhỏ bé “xèo” một cái cháy sạch, đỏ bừng bừng, hắn ta phát hiện từ lúc nào nha~~nha nha nha nha nha

Phong Nghịch thấy Đường Bá Hổ đột nhiên nung đỏ cả mặt mình, thấy bản thân cũng có lỗi nên liền tự động nung mặt theo, mặt đỏ to cùng mặt đỏ nhỏ xì xụp húp cháo với nhau. Bà chủ đứng một bên len lén liếc nhìn, thiếu chút nữa nội thương mà chết, thật là đáng yêu thật là đáng yêu quá

cả hai đều thật là đáng yêu

~~ thật muốn ôm một cái thật chặt a

thật muốn xoa xoa một cái a

thật muốn ôm vào lòng mình a

thật muốn hôn một cái a

~~ ừm

hôn đứa con tương lai của hai người-_-///

Tâm tình bất an, Thu Hương đứng trước cửa vào hậu viện của Đường phủ, lần thứ sáu vươn tay sờ lên chiếc bao cầm theo, bên trong đó là một đôi giày của đàn ông, nàng đã tốn công tốn sức hoàn thành. Thu Hương là con gái của chủ cửa hàng may mặc trong Thành Đông, bởi vì có mấy phần thù mị, mấy phần nết na, lại từng làm nha hoàn trong Hoa gia không lâu nên cũng coi như đã từng trải việc đời, ánh mắt tất nhiên sẽ cao hơn so với người bình thường một chút. Mấy ngày trước đây, nàng được Đường Bá Hổ nhìn trúng, mang về Đường phủ, trong lòng nàng vốn dĩ mừng rỡ vô cùng, Đường Bá Hổ mặc dù nổi danh phong lưu không sao kiềm chế được, lại thích trêu chọc nữ nhân

nhưng có câu nói thế này, nam nhân không hư, nữ nhân không yêu, huống chi nam nhân này còn tuấn tú, của cải giàu sang như vậy, cho dù chỉ làm một tiểu thiếp trong phủ của hắn thôi cũng đã cam lòng rồi

nhưng ai ngờ

aizzz

~Rèm cửa bị nhấc lên, một thiếu nữ áo tím lắc chiếc eo nhỏ nhắn đi ra ngoài, lười biếng ngáp một cái, lúc nhìn thấy rõ Thu Hương trước mặt, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại bực bội: “Cô lại tới đây làm cái gì?”

Mặc dù trong lòng rất buồn phiền nhưng vẻ mặt Thu Hương vẫn không biến sắc, hết sức vâng lời, khom lưng nói: “Thỉnh an Nhiêu tỷ tỷ, Thu Hương có chuyện muốn cầu kiến thiếu gia.”

Nhiêu Nhi khẽ phải chiếc váy lụa: “Có chuyện gì cứ việc nói cho ta, ta sẽ bẩm báo lại với thiếu gia sau.”

Thu Hương nắm chặt bọc quần áo trong tay, khẽ cắn răng: “Thu Hương muốn gặp thiếu gia.”

Nhiêu Nhi nhàn nhạt liếc nhìn nàng ta, không hề lên tiếng, xoay người đi vào trong nhà, đúng lúc nàng vén rèm cửa lên định bước vào, Thu Hương đột nhiên lên tiếng hô to: “Thiếu gia! Thiếu gia!”

Nhiêu Nhi lập tức quay lại, hung tợn lườm nguýt với nàng ta, đồng thời trong nhà cũng vang lên tiếng nói: “Người nào ở bên ngoài?”

Đây là lần đầu tiên Thu Hương đi vào phòng của thiếu gia, không đắt tiền như trong tưởng tượng của nàng, trong phòng chỉ có mùi thơm thoang thoảng hết sức thu hút. Thiếu gia đang đứng trước thư án vẽ tranh, Tô Nhi mài mực, Quân Nhi đứng bên cạnh cầm quạt, còn Hồng Nhi bưng một cái chén sứ men xanh đứng ở một bên, thiếu gia khẽ nghiêng đầu, nàng liền giúp thiếu gia ném một hớp, Thu Hương phỏng đoán, chén sứ kia có lẽ đựng nước ô mai ướp lạnh bên trong.

Khí trời tháng sáu đã rất oi bức, thiếu gia chỉ mặc một bộ trường bào màu trắng, ống tay áo kéo lên tới khuỷu, gần như không thể phân rõ, nơi nào là làn da trắng mịn của thiếu gia, nơi nào là gấm vóc trắng tinh của bộ trường bào nữa.

Nếu như thiếu gia không phải là nữ nhân

~ nếu như không phải đêm hôm đó, nàng phát hiện thiếu gia là một phụ nữ thì

“Nếu Thu Hương không nguyện ý đợi ở trong phủ thì hãy về nhà đi, qua nhiều ngày như vậy, có lẽ đường ca sẽ không quấy rối nàng nữa.”

Thu Hương lấy lại tinh thần, nhìn thấy thiếu gia vẫn đang chuyên tâm vẽ tranh, giống như chưa từng bị ai quấy rầy vậy. Thu Hương cầm chặt bọc quần áo trong tay, mở miệng: “Mấy ngày liên tiếp, Thu Hương gấp gáp thêu xong một đôi giày, muốn nhờ thiếu gia

~ xin thiếu gia thay ta

~ chuyển giao cho Phong Đại Ca.”

Bốn tỷ nữ trong nhà đồng loạt nghiêng đầu nhìn nàng, Thu Hương lại chỉ nhìn chăm chăm vào thiếu gia. Chiếc bút vẽ trong tay Đường Bá Hổ khẽ dừng, nàng nói: “Nàng làm, chính nàng đưa.”

Thu Hương đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Nhưng mà Phong Đại Ca không hề quen biết ta

~~”

Nhiều Nhi lạnh lùng cười một tiếng, trào phúng nói: “Ai u, thì ra Thu Hương muội muội muốn nhờ thiếu gia làm mối ỉnh nha!”

Thu Hương hạ quyết tâm, nói: “Thiếu gia, nếu ngài vĩnh viễn chỉ có thể là thiếu gia, xin ngài hãy rộng lòng giúp đỡ, bỏ qua cho Phong Đại Ca đi

~~”

Đám tỳ nữ đột nhiên sững sốt, vẻ mặt càng trở nên bất thiện, trong mắt tràn ngập lửa giận. Hồng Nhi vừa muốn mở miệng thì một ánh mắt của Đường Bá Hổ lướt qua đã bắt nàng dừng lại, nhìn về phía Thu Hương nói: “Ta có buông tay hay không, cùng với chuyện hần có thích nàng hay không, một chút quan hệ cũng không có.”

Nét mặt Thu Hương thoáng đỏ rồi thoáng trắng, hơi khom lưng làm động tác cúi chào, rồi nặng nề lui ra ngoài.

Cổ nhân nói, đừng giả vờ bị ép buộc, nếu giả vờ sẽ bị sét đánh[5].

Bên trong Thư phòng của Thanh Phong Trại, thư sinh nhìn Phong Nghịch đang không ngừng đi qua đi lại, cảm thấy mắt sắp hoa cả lên rồi. Phong Nghịch rất khổ não, từ sau đêm ở trong tiệm cháo kia, nàng phát hiện hần đã biết mình là con gái, liền cự tuyệt không muốn gặp lại hần nữa.

Phong Nghịch đột nhiên dừng lại trước mặt thư sinh, vươn tay nắm lấy cổ áo hần: “Ta là ai?”

Thư sinh trợn mắt, vẻ mặt sợ hãi, sau khi xác nhận mình không hề nghe nhầm câu hỏi, liền nghiêm túc trả lời: “Nếu đứng từ góc độ triết học để tham khảo vấn đề này thì

”

Phong Nghịch nhin không được cắt ngang lời hần, chọn lựa phương thức hướng dẫn trực tiếp: “Ta là thổ phỉ đúng không?”

Thư sinh kiên định gật đầu một cái.

Phong Nghịch tiếp tục chỉ dẫn: “Nếu như ta muốn một nữ nhân thì phải làm sao bây giờ?”

“Giành!” Thư sinh lời ít ý nhiều, bộ dạng đương nhiên, thấy chết không sợ, hết sức công chính.

Phong Nghịch buông cổ áo của thư sinh ra, vỗ vỗ bả vai cậu ta rồi cho cậu ta một ánh mắt ý bảo: “Đúng là một đồng chí có tiền đồ”, sau đó tiêu sái cười một tiếng, nói: “Tối nay, ta sẽ đem áp trại phu nhân lên núi.”

Thư sinh lập tức đổi bộ mặt bát quái hóng chuyện: “Trại chủ, là cô nương nhà nào vậy?”

“Đường Bá Hổ.”

“Rầm!” Thư sinh dạng chân dạng tay, ngã âm xuống đất.

Đêm đó không trăng không sao, đất trời đen kịt một màu, thích hợp hành động. Phong Nghịch ẩn vào Đường phủ, âm thầm tiến tới hậu viện, đang chuẩn bị thổi mê hương, đột nhiên phát hiện trong viện có một người đang ngồi bên cạnh chiếc bàn đá! Bóng dáng ấy khiến lòng Phong Nghịch loạn lạc, chỉ muốn hô hào lên: là kẻ gián điệp nào đã tiết lộ tin tức cho nàng?!!!!!!

Phong Nghịch thu mê hương lại, như một đứa trẻ phạm sai lầm đi tới trước mặt nàng, lại nghe thấy nàng bật cười: “Làm sao ngươi biết tối nay ta uống rượu ngon mà đến?”

Rượu? Quả nhiên có mùi rượu, nhìn kỹ lại, trên bàn đá có một vò rượu lùn tịt cùng với một chén rượu bé xíu.

“Hi hi... ” Nàng tiếp tục cười, “Ngươi thật may mắn, vò rượu này đã cất giấu hai mươi năm, do chính phụ thân ta tự tay chôn đúng vào ngày ta xuất thế đấy.”

Lúc này Phong Nghịch mới để ý thấy lời nói của nàng hàm hồ không rõ, thì ra là say. Hần thanh tỉnh lại, ngồi xuống bên cạnh nàng: “Vò rượu này không phải chờ thời điểm nàng xuất giá mới có thể mở hay sao?”

“Phải.” Nàng gật đầu một cái, bộ dáng hết sức ngoan ngoãn. “Nhưng mà bây giờ không thể đợi được nữa rồi, bởi vì ta sẽ không gả ra ngoài.”

“Tại sao?”

“Bởi vì ta là anh trai, ta là bé trai, không thể gả cho người ta được.” Vẫn là bộ dáng ngoan ngoãn, nàng nghiêm túc trả lời.

Trong lòng Phong Nghịch cảm thấy đau xót, nhẹ nhàng kéo nàng lại gần, thì thầm bên tai: “Ta dẫn nàng đi được không?”

Nàng trừng mắt nhìn hắn, cái đầu nhỏ lệch về một bên suy tư một chút, sau đó gật đầu. Hắn khẽ cau mày: “Biết ta là ai không?”

Nàng cười rộ lên như con mèo nhỏ: “Biết.”

“Là ai?”

“Phong Nghịch.”

Hắn ôm chặt lấy nàng, “Vụt” một tiếng liền bay đi.

Mấy tỷ nữ chen chúc đứng tại cửa sổ, xuyên qua song sắt nhìn ra bên ngoài.

“Oa!” Quân Nhi kêu lên “Thật sự là khinh công đấy! Thật sự có thể bay đấy! Thật sự rất rất đẹp trai đấy!”

Nhiều Nhi cau mày, “Cứ để thiếu gia đi cùng hắn ta như vậy sao? Thế thì quá tiện nghi cho tiểu tử đó rồi!”

Hồng Nhi thở dài, “Ai bảo thiếu gia thích hắn chứ

~~”

Chỉ có một mình Tô Nhi là trầm mặc, qua một hồi lâu, mọi người nghe thấy nàng sâu kín mở miệng: “Các tỷ nói, đêm nay, thiếu gia sẽ bị hắn ăn sao?”

Đám tỷ nữ lặng yên -_-///

Phong Nghịch mang Đường Bá Hổ về Thanh Phong Trại, đang không biết nên làm thế nào cho phải thì thấy nàng đứng ở tại chỗ, nhìn trái nhìn phải một chút, bộ dáng hết sức tò mò: “Thì ra đây chính là hang ổ của thổ phỉ nha, không phải là rất đáng sợ hay sao?”

Mồ hôi lạnh trên trán Phong Nghịch tuôn rơi, đột nhiên hắn ý thức được một vấn đề khá nghiêm trọng: “Nàng biết ta là ai?”

Đường Bá Hổ gật đầu một cái, “Trại chủ Thanh Phong Trại, Giang Nam không ai không biết.”

Phong Nghịch : Mẹ vợ, sao người có thể phạm phải sai lầm cơ bản như thế chứ? Vì sao ta lại đi nói tên thật của mình cho nàng biết chứ?”

Mẹ Hồng cười: Con rể à, người làm sao có thể không phạm sai lầm một hai lần chứ, con nói có đúng không?! Ha ha, ha ha ha, ha ha ha a

~~Đường Bá Hổ đột nhiên bật cười như một con mèo nhỏ, hơn nữa còn là một con mèo thích đi ăn trộm vặt nữa, sấn tới trước người Phong Nghịch, thì thầm: “Ta cho người biết một bí mật, người không thể nói cho người khác biết nha.”

Phong Nghịch gật đầu một cái, Đường Bá Hổ liền đưa môi hồng kề sát lỗ tai hắn, nói: “Lúc Thanh Phong Trại mới xuất hiện, ta đã len lén tới Hoành Đoạn Sơn một lần, gặp qua cái người tên Phong Nghịch ấy rồi.”

Phong Nghịch đỏ mặt, cau mày, “Nàng tới nhìn hắn làm cái gì?”

“Tất cả mọi người đều nói hắn có vẻ ngoài rất đẹp, còn đánh đồng hắn với ta nữa, thế nên ta tới đó xem một chút, hắn liệu có đẹp mắt như ta hay không thôi.”

Orz a Orz, rz.

Phong Nghịch chậm rãi cúi đầu, chậm rãi lại gần nàng, đặt trán mình lên trán Đường Bá Hổ, thanh âm dịu dàng, mềm mại, khàn khàn quyến rũ: “Vây nàng cảm thấy, hân có đẹp mắt không?”

Nàng vẫn chỉ cười, nụ cười mang theo vài phần ngượng ngùng e thẹn của thiếu nữ, bởi vì uống rượu, sắc mặt vốn đã màu hồng phấn nay càng thêm hồng hơn. Phong Nghịch đột ngột cúi xuống ngậm lấy bờ môi kiều diễm, ướt át đỏ mọng kia, thừa dịp nàng khẽ nhếch miệng vì kinh ngạc, chậm rãi dò xét tiến vào. Nàng trở mắt nửa khắc, sau đó liền học theo động tác của hắn, dây dưa cùng cái lưỡi đó

~~Thiên Lô Địa Hỏa, đột ngột nổ tung! Bọn họ kịch liệt ôm hôn, xé rách quần áo đối phương, song song ngã xuống giường. *%#@*%#&. %#. &*#@ (Tĩnh lược vạn từ)

Say rượu + cả đêm vận động trên giường

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Đường Bá Hổ đau đến mức hận không thể cắt rời đầu óc của mình ra, đột nhiên nàng phát hiện nơi này không phải giường của mình! Vội vàng ngồi dậy, sợ hãi vén một góc chăn lên

Ngang trời, cái đó, sấm sét! Là

~~ sấm sét đấy!

(Chị ấy đang muốn nói câu “Tinh thiên phích lịch”, tức là sét đánh giữa trời quang ấy mà! Có điều sợ quá nên câu cú lộn xộn hết cả lên)

Nam nhân bên cạnh ngủ rất say sưa, nàng hung hăng gõ đầu mình vài cái, miễn cưỡng nhớ lại được một chút kí ức đứt quãng của ngày hôm qua, lại quên mất vấn đề mấu chốt nhất! Ai có thể nói cho nàng biết, rốt cuộc là nàng đẩy ngã hắn trước hay là hắn đẩy ngã nàng đây???

Mẹ Hồng cười híp mắt: Thật xin lỗi Tiểu Bá Hổ, bổn văn không cung cấp cũng không phục vụ vấn đề này.

Không muốn nghĩ cũng không định nghĩ ra nữa, việc cấp bách lúc này là thừa dịp hắn còn chưa tỉnh, nhanh chóng rời đi. Đường Bá Hổ nhẹ nhàng xuống giường, muốn tìm bộ y phục để mặc, nhưng trên đất chỉ toàn là vải vụn

~

~ có thể thấy được chiến sự đêm qua kịch liệt thế nào

Phong Nghịch mở mắt, ánh mắt híp lại như một đường chỉ, nhìn thân thể nhỏ bé trước lối sau vênh đang ở trước giường lúc ẩn lúc hiện, rốt cuộc không nhìn được, im lặng không tiếng động ngồi dậy

~~ vươn tay tóm nàng trở lại trên giường

~~OOXX

OO, XX

OO, cái đó, XX

.

.

Lăn qua lăn lại đến không còn sức lực, Đường Bá Hổ đẩy Phong Nghịch vẫn còn đang ở trên người mình xuống, (không sai, là Đường Bá Hổ đẩy Phong Nghịch từ người mình xuống đấy), đưa lưng về phía hắn, thở hổn hển. Phong Nghịch nằm phía sau nàng, nhẹ nhàng vòng tay qua ôm lấy vòng eo nhỏ bé, dúi mặt vào cổ nàng, tham lam hưởng thụ mùi hương cơ thể.

“Chuyện ngày hôm nay, hy vọng người có thể quên đi.”

“Tại sao?”

“Ta không thể lập gia đình.”

“Tại sao?”

”

Nếu như bị người ta phát hiện năm đó người qua đời là anh trai mà không phải là ta, toàn bộ sản nghiệp của phụ thân sẽ rơi vào trong tay đường ca mất.”

“Cái này, hay là ta xin hoàng thượng ban chiếu đặc biệt cho nhà nàng.”

“Hoàng thượng tại sao phải nghe lời người?”

“Đó là cha ta mà.”

Đường Bá Hổ cứng rắn quay đầu lại: “Về sau ngươi sẽ làm hoàng thượng?” Mẹ Hồng : Tiểu Bá Hổ, con chú ý đến điểm thật đặc biệt

~Phong Nghịch dịu dàng khẽ vuốt những sợi tóc ướt đầm mồ hôi của nàng: “Đó là chuyện của thái tử, không liên quan đến ta.”

“Tại sao ngươi lại chạy tới Cô Tô làm thổ phỉ?”

Phong Nghịch rất muốn nói một câu không biết xấu hổ là: “Vì biết nàng”, nhưng lời đến khóe miệng lại không dám xuất ra, thế là thành thật trả lời: “Sở thích nghiệp dư thôi.”

Đường Bá Hổ bĩu môi, lại quay người đi, tiếp tục đưa lưng về phía hắn, song thân thể đã buông lỏng rất nhiều, có lẽ là vì đã buông lỏng tâm tình.

“Anh trai nàng tên Dần, nàng tên Mão, Dần cầm tinh con hổ, Mão cầm tinh con thỏ, anh trai nàng có tên tự là Đường Bá Hổ, vậy tên tự của nàng là gì? Bá Thỏ? Trọng Thỏ? Bạch Thỏ? Tiểu Bạch Thỏ? Đại Bạch Thỏ? Đường Bạch Thỏ?”

Nàng trầm mặc.

“Hồi còn bé nàng có từng nghe qua một bài đồng dao thể này hay không, bạn thỏ trắng, trắng thật trắng, hai lỗ tai vểnh vểnh, thích ăn cà rốt với rau xanh, rồi nhảy thật là dễ thương! ^ _ ^”

Nàng tiếp tục trầm mặc, trầm mặc đầy đáng sợ.

“Chưa từng nghe qua sao? Không sao, ta đổ nàng một câu nhé! Tiểu Bạch cộng thêm Tiểu Bạch, biết tương đương với cái gì không? Ha ha, không biết đúng không? Tương đương với Tiểu Bạch Thỏ đấy! ^ _ ^”

Thân thể của nàng bắt đầu khẽ run.

“Hay ta kể cho nàng một câu truyện cười nhé! Nghe từ thỏ lưu manh bao giờ chưa? Biết nó tại sao được gọi là thỏ lưu manh không? ^ _ ^, bởi vì nó thích giở trò lưu manh chứ còn gì nữa! (quả nhiên rất lạnh) ^ _ ^ cũng như nàng vậy, ^ _ ^ Đường Bạch Thỏ giở trò lưu manh, liền thay đổi thành thỏ lưu manh rồi ! ^ _ ^”

Phong Nghịch bạo tấu: Vì sao ta lại nói những lời ngu ngốc, dở hơi, nhảm chán, nào tàn như thế chứ!! Mẹ nó!!!!!!

Mẹ Hồng bình tĩnh: Vì mục đích phục vụ giải trí cho nhân dân!

Nàng đột nhiên ngồi dậy, bò qua hắn xuống giường, hắn liền vươn tay ôm lấy eo nàng: “Tức giận? Ta chỉ muốn trêu nàng thôi mà!”

Nàng lạnh lùng mở miệng: “Ta muốn về nhà.”

Hắn không buông tay, cười nói, “Trở về nhà nào chứ, chúng ta đã có Chu Công Chi Lễ[6] rồi, sau này sẽ là vợ chồng, nơi này chính là nhà của nàng, trong kinh thành cũng sẽ có một nhà.”

Mặt nàng không chút thay đổi: “Sau khi trở về ta sẽ bảo người đưa thư từ hôn đến đây.”

Hắn rốt cuộc cũng luống cuống, ôm nàng chặt hơn: “Tiểu bảo bối, tiểu cục cưng, tiểu bạch thỏ, wow, a! Không đúng không đúng! Ta sai rồi, vi phu sai rồi! Chỉ cần nàng không tức giận, cái gì ta cũng sẽ đáp ứng nàng!”

“Thật?”

“Thật!”

“Sau khi thành thân, ta vẫn muốn mặc nam trang.”

“Được!”

“Ta còn muốn đùa giỡn phụ nữ đàn ông.”

“Được!”

“Ta còn muốn giở trò lưu manh.”

“Được!”

“Ta còn muốn giành kẹo que của trẻ nhỏ nữa.”

“Được!”

“Ta làm những chuyện này, người cũng phải làm theo ta.”

“Được!”

“Được rồi, lần này liền tha thứ cho người.”

“Được!”

~ Vợ tốt

” Hân hôn lên trán nàng, không hề phát hiện, trong ánh mắt Đường Bá Hổ thấp thoáng một tia cười giảo hoạt.

Phong Nghịch: Ta có phát hiện, chẳng qua chỉ làm bộ như không biết mà thôi, không có cách nào, ai bảo ta thương vợ cơ chứ

~Nàng cười rất ngọt ngào, cả khuôn mặt ngập tràn sắc thái hạnh phúc giống như một con bướm vừa phá kén chui ra, đáng yêu đến mức khiến người ta không sao dời tầm mắt được, lại giống như một đóa hoa anh túc mê muội tâm trí mọi người, khiến họ không thể hô hấp. Phong Nghịch ôm nàng vào trong ngực, ngắm nhìn nụ cười của nàng, hoàn toàn đắm chìm bên trong

~~Nụ cười thứ ba, nhập đến tận xương, yêu mị vô cùng.

4. Chương 4: Ra Mắt Người Thân

Trong kinh thành, khi người quen gặp nhau, câu nói đầu tiên thường là “Ăn chưa?” hoặc là “Giá trông lại rồi à!”, nếu có chút quan tâm đến mùa vụ thì có thể còn hỏi “Ếch nhái với ve sầu vẫn còn làm ồn sao?” Đạo gần đây, lời chào hỏi lại đồng loạt trở thành “Nghe gì không? Lục vương gia sắp về kinh!”

Cách hoàng cung không xa có một con ngõ nhỏ, trong ngõ có một số những tòa phủ nhà cao cửa rộng, xanh vàng rực rỡ được xây san sát nhau. Tất cả ở đây đều là hoàng thân quốc thích, quan to hiển hách, phủ của Lục vương gia đương nhiên cũng như thế.

Một ngày sáng sớm, toàn bộ hạ nhân trong phủ Vương gia ăn mặc chỉnh tề, xếp thành hàng đứng chờ trước viện, quần gia cùng tám đại nha hoàn, bốn mama già, và sáu vị công công trong cung phải tới, ngẩng đầu đứng ở ngoài cửa.

Khí trời tháng chín, mặc dù đã vào thu nhưng gần tới giữa trưa, phải đứng hơn nửa ngày như vậy, ai nấy đều có cảm giác miệng đắng lưỡi khô, quần gia cầm ống tay áo lau lau mồ hôi trên thái dương, hướng về một vị công công có vẻ nhiều tuổi nhất, cung kính nói: “Triệu công công, nếu không ngài vào nhà nghỉ ngơi trước một chút?”

Triệu công công khẽ thở dài, nhưng sau đó vẫn đứng thẳng tắp như cũ, “Lão nô vẫn nên đứng ở đây chờ thì hơn, trong cung vẫn còn đang chờ tin tức đến! Đêm qua Hoàng hậu nương nương đã không được ngủ ngon rồi!” Nửa câu sau đó ông ta không nói ra nữa, thật ra thái hậu nương nương đã ba buổi tối liên tục không thể an nghỉ rồi.

Quản gia gật đầu một cái, sai người dâng trà lạnh lên ấy vị công công. Lại đợi thêm gần một canh giờ nữa, rốt cuộc họ cũng nhìn thấy một đoàn xe chậm rãi đi tới từ xa, trừ tiếng vó ngựa đều đều, cả đoàn người thật dài không hề vang động.

Quản gia chậm rãi đi tới, dừng lại trước cửa một chiếc xe ngựa vân đen nam vàng, cửa xe bị đẩy ra từ bên trong, quản gia vừa muốn mở miệng thỉnh an liền bị một ánh mắt bén nhọn ngăn lại, chỉ thấy Lục vương gia cực kỳ cẩn thận ôm lấy một người trong xe. Quản gia vô cùng kinh ngạc! Người nọ mặc một bộ trường bào màu trắng, mềm nhũn nằm trong ngực của Lục vương gia, giống như đang ngủ say. Lục vương gia không để ý đến bất kỳ kẻ nào, trực tiếp sai bước trở về phòng ngủ.

Một đám hạ nhân đứng đầy vườn bị bỏ lại, gương mặt nhìn nhau. Triệu công công khẽ than thầm trong lòng, trong cung và ngoài cung, e rằng sẽ có thêm một cơn sóng lớn nữa rồi.

Đến khi trăng sáng và mặt trời giao ban xong, chính thức đổi chỗ cho nhau, Đường Bạch Thỏ mới chịu mở mắt, đánh một cái ngáp thật to, sau đó đuổi đuổi cái lưng mệt mỏi, đôi mắt đen tròn lúng liếng đảo một vòng quanh phòng, hỏi người đang đứng bên giường: “Đây là đâu thế?”

Phong Nghịch cúi người, khẽ hôn lên hai má của nàng, dịu dàng mở miệng: “Chúng ta đến nhà rồi. Đói bụng chưa?”

Đường Bạch Thỏ gật đầu một cái, Phong Nghịch dẫn dò tỳ nữ ngoài cửa xong liền quay trở về phòng giúp ái thiếp mặc quần áo.

Trong phòng ăn, quản gia vẫn đang ở trạng thái trật khớp cằm, đây

~ đây

~đây đây đây

~~ đây là Lục vương gia sao? Chỉ đi một chuyến tới Giang Nam thôi, Lục vương gia mặt lạnh lãnh tình của ngày xưa sao đã trở thành một vú em như thế?

Khi Phong Nghịch múc một muỗng trứng bở câu hầm cách thủy đưa tới miệng Đường Bạch Thỏ, Đường Bạch Thỏ một cái liếc mắt cũng không cần, há miệng liền nuốt vào, cằm của quản gia rốt cục cũng rơi xuống.

Đường Bạch thỏ nháy mắt mấy cái: “Ông già kia bị sao thế?”

Phong Nghịch phẩy tay một cái, tiếp tục chuyên tâm bóc tôm giúp Đường Bạch Thỏ: “Già rồi, cốt chất tới. Người đâu, đỡ Trương quản gia xuống rồi mời đại phu đi.”

Quản gia

>.

Vương gia, lão nô ngày ngày bổ sung canxi nha

>.

bổ gấp năm lần mỗi ngày đó nha

>.

Sau bữa cơm chiều, trong phòng ngủ, mỹ nhân đang đi tắm.

Hai cánh tay như ngó sen non đặt lên thành bồn tắm, đầu nhỏ lệch về một bên, tựa trên một cánh tay, còn tay kia thì khoác lên phía ngoài thùng nước, rảnh rang tùy ý đùa nghịch. Có lẽ bởi vì nóng, vẻ mặt phần hồng dưới làn hơi nước mỏng manh như sương khói càng thêm mấy phần kiều mị, trong cái vẻ kiều mị vẫn còn chưa hết những nét ngây thơ, nửa quyến rũ nửa thuần khiết. Đường Bạch Thỏ hí mắt lại, thoải mái nằm trong bồn tắm, bộ dáng hết sức lười biếng.

Phong Nghịch chỉ mặc một chiếc áo và quần, đứng bên cạnh thùng, xắn tay áo lên, lấy một chiếc bình sứ trắng, đổ một chút chất lỏng hơi đục ra, xoa xoa trong lòng bàn tay, chỉ trong chớp lát, cả căn phòng đã

quanh quẩn một mùi hương thơm ngát, thấm vào tim gan. Thò tay vào trong nước, bôi tới hai chân Đường Bạch Thổ, hấn bắt đầu bôi loạn hương lộ lên người nàng.

Bắt đầu từ đầu ngón chân, từng điểm từng điểm vuốt ve, dánh chân ngọc ngà của nàng thật tốt, không bị quần lại thành bé xiu, đặt nó trong lòng bàn tay giống như đang ôm một khối ngọc tinh xảo mượt mà. Nàng sợ nhột, rụt chân về, hấn liền dọc theo bắp chân bóng loáng, tà ác xoay vòng, tiếp tục xoa nắn vuốt ve. Lòng bàn tay của hấn vì quanh năm cầm kiếm luyện võ nên có chút thô ráp, lau lên da thịt mềm mại như tơ lụa của nàng khiến cả hai đều không nhận được rên khê ra tiếng.

Một đường đi lên, bàn tay của hấn tiến tới cặp mông của nàng, lưu luyện hồi lâu, mông của nàng vừa cong vừa co giãn, lại còn hơi vểnh lên, hấn không nhận được vỗ vỗ vài cái. Nàng buồn bực hừ khê một tiếng, mở hồ mở miệng: “Muốn chết à

” Thanh âm vừa nhẹ vừa mềm, vừa nũng nịu vừa yêu kiều, vừa mỉa hoặc vừa thuần khiết, tiến vào trong tai Phong Nghịch không hề mang theo chút uy hiếp nào, chỉ khiến tâm hấn ngứa ngáy thêm

Hai bàn tay tiếp tục dờ lên trên, trần trọc với cái eo nhỏ và vùng cổ, phần xương con bướm của nàng bình thường trông hết sức tinh xảo, khiến hấn không nhận được vuốt ve một lần rồi lại một lần nữa, eo của nàng bình thường cũng vô cùng mảnh khảnh, làm hấn nhận không được đảo quanh một vòng rồi lại tiếp một vòng

Hương lộ trong lòng bàn tay đã bôi xong, hấn lại lau nhiều hơn một chút, bàn tay trong nước trượt tới trước ngực nàng, đầu tiên là cầm lấy hai bầu ngực đầy đặn khiến thân thể nàng khê run run, chậm rãi thu hai cánh tay đang khoác trên thành bể lại, đầu ngón tay bám chặt vào thừng gỗ. Bàn tay của hấn bắt đầu dao động, đem hương lộ xoa đều lên từng tác da thịt trên cơ thể nàng, hô hấp của nàng dần trở nên dồn dập, hô hấp của hấn càng trở nên trầm trọng hơn. Ngón tay cái khê chạm vào nụ hoa mềm mại, ngón tay xoay tròn cảm thụ nụ hoa đang đứng thẳng trong bàn tay của mình.

Lưu luyện rời khỏi nơi nở nang mềm mại của nàng, hấn chậm rãi rời xuống phía dưới, đến phần rốn, nơi đó đẹp như một đóa hoa tinh tế khéo léo, hấn đã từng được hưởng qua tư vị này

~~ nhưng bây giờ

không được

tiếp tục dờ xuống, lau đến đôi chân dài mảnh khảnh, da thịt của nàng đã rỉ ra lớp mỡ hôi mỏng, lẫn vào hương lộ trong lòng bàn tay hấn. Một chút “không cẩn thận”, tay của hấn liền trượt vào bên trong bắp đùi nàng, tiến tới nơi mềm mại tư mật nhất

~~Thân thể của nàng bắt đầu nóng dần lên, toàn thân ửng hồng, thoải mái đến mức khó lòng hô hấp được bình thường. Hấn nín thở, thận trọng, xoa nắn lặp lại viên ngọc nhỏ nhỏ kia. Phong Nghịch đã sớm quen thuộc với thân thể nàng, biết được nơi nào là vị trí mẫn cảm nhất

nàng không nhận được phát ra những tiếng rên rỉ đứt quãng, yếu ớt.

cảm nhận được tay mình ướt át, hấn đem ngón giữa chậm rãi đẩy vào

~ nàng ưỡn người, mười ngón tay bám chặt lấy thành của thừng gỗ, bờ vai mảnh khảnh lộ ra bên ngoài khê run rẩy, đẹp đến động lòng người.

Ngón tay của hấn trần trọc trong cơ thể nàng, khuấy động đàn áp, tìm kiếm điểm cực lạc của nàng, đến khi thân thể nàng đột nhiên giật nảy lên, ngón tay của hấn liền dừng lại, lúc nặng lúc nhẹ, tiếp tục miết vào và xoay tròn.

Nàng run rẩy toàn thân, tiếng rên rỉ càng lúc càng dồn dập, ngón tay của hấn bị nơi ướt át đó vây quanh, chậm rãi, ngón trở được đẩy vào, hai ngón tay ở bên trong chậm rãi cử động, tiến lùi.

Khi nàng đủ ướt át, thân thể hấn đã sớm căng trướng, đau không sao nhận được, hấn liền rút hai ngón tay từ trong cơ thể nàng ra, hai ba động tác đã thoát hết toàn bộ quần áo của mình, nhảy vào thừng tắm. Thừng gỗ khá lớn, hai người ở bên trong vẫn tương đối rộng, hấn dựa lưng vào thành, ngồi xuống, ôm lấy nàng đang đưa lưng về phía mình, bàn tay đỡ lấy vòng eo mảnh khảnh, để nàng từ từ, từ từ ngồi xuống

~Vừa mới bắt đầu vẫn còn rất chặt, mặc dù gấp gấp nhưng hắn cũng không muốn làm đau nàng. Một bàn tay vươn ra treu chọc nơi đầy đà trước ngực, hơi xoay thân thể nàng lại, hôn lên đôi môi đỏ thắm kia

~~ nàng cuối cùng cũng hoàn toàn thanh tĩnh lại, để mặc hắn bữa bãi nắm lấy eo của mình, dần dần nàng liền bắt đầu giãy dụa theo tiết tấu của hắn

~Nước trong thùng nhẹ nhàng lay động từng đợt như sóng vỗ vào bờ, một vòng một vòng, mang theo tiết tấu tới va chạm với thành bồn

gợn sóng dần dần tăng lên, càng lúc càng nhanh, bọt nước bắn ra bốn phía, ào ạt trào ra ngoài, kịch liệt đong đưa, sau đó dần dần bình tĩnh lại.

Đường Bạch Thỏ xụi lơ nằm trong ngực của Phong Nghịch, toàn thân tê dại, chỉ còn sót lại hơi thở cuồng loạn và dồn dập, hai cánh tay của Phong Nghịch vòng trên hông của nàng, dán chặt lấy thân thể nàng, hai cơ thể phập phồng cùng nhau hô hấp.

Qua một hồi lâu, nước ấm bắt đầu chuyển lạnh, hắn ôm nàng ra khỏi thùng tắm, cầm mảnh vải tơ cẩn thận lau khô thân thể nàng, sau đó lau mình qua loa rồi đặt nàng trên giường, kéo chăn gấm qua, bao lấy hai cơ thể trần trụi, toàn bộ quá trình, hắn vẫn ôm chặt lấy nàng, đặt vào trong ngực.

Ôm một thân thể nhuyễn ngọc ôn hương như thế trong ngực, làm sao có thể không tâm viên ý mã [7]. Không lâu sau, hắn liền khôi phục thể lực, bàn tay đặt ở trên eo nàng chậm rãi dời xuống, ý đồ dò vào bên trong

Nàng đột nhiên mở miệng, giọng nói nhàn nhạt, lông mày cũng lười không muốn nhíu lên: “Ta mệt mỏi.”

Hắn đành phải dừng lại, tâm bất cam tình bất nguyện thu hồi bàn tay trở về trên eo nàng, trong lòng lệ rơi như thác đổ

~~>.

~~ nàng đã ngủ cả một ngày trên xe ngựa rồi, sao có thể mệt hơn được chứ

~>.

~~Nhưng mà không có cách nào, thê tử không muốn, hắn không thể làm gì khác hơn là nhịn

~ ta nhẫn nhịn

~~ ta nhẫn nhịn

~~ ta nhẫn nhịn một chút

~~ nhịn một chút

~ nhịn một chút

~ nhịn một chút nhịn tiếp một chút

~ không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa

~Hắn bắt ngờ lật người, đè nàng xuống phía dưới, nàng rốt cuộc cũng chịu mở mắt, giọng nói có vài phần biếng nhác, thờ ơ như cũ: “Làm gì?”

Phong Nghịch bày ra vẻ mặt của một người vợ bị chồng bỏ rơi, vô cùng uất ức nói: “Lão bà đại nhân, ta đã đau đến không thể nhịn được nữa rồi.” Vừa nói, hắn vừa kéo tay nàng qua, sờ vào nơi sưng trướng của mình. Nàng phì một tiếng, đánh hắn hạ xuống, khoe miệng khê nở nụ cười: “Nhẹ một chút.”

Phong Nghịch được cho phép, lập tức cúi đầu hôn lấy hôn để, nàng vẫn không quên dặn dò: “Chỉ một lần thôi đấy.”

Đáng tiếc, nàng nhắm hai mắt, không thể nhìn thấy được khoe môi Phong Nghịch chọt lóe lên nụ cười tà ác Lão bà đại nhân, cái này vì phu quả thực không dám bảo đảm

o(_)o

Sáng ngày hôm sau, một câu truyện long trời lở đất phong vân biến sắc kinh thiên động địa khiếp đảm quỷ thần đã xảy ra, quây cả kinh thành đến nghiêng trời lệch đất, người người cảm phẫn.

Lục vương gia - kinh thành đệ nhất mỹ nam tử, Lục vương gia – tình nhân trong mộng của mọi thiếu nữ, Lục vương gia – người khiến cho những danh môn thực viện không tiếc lòng ao ước, thế nhưng

~~555555555555555555555555

lệ rơi ba ngàn trượng

~Những nơi cá độ nhanh chóng cập nhật khá nhiều hạng mục cá cược mới, đại loại như “Lục vương gia bị điều khiển” hay “Lục vương gia lần này là thật lòng”, cùng với “Tần nhị tiểu thư sẽ yên lặng chúc phúc cho Lục vương gia”, ba loại tình huống này có tỷ lệ đặt cược cao nhất, trong đó, điều khiến mọi người tranh cãi nhiều nhất chính là “Người kia là nam hay nữ?”, cả cửa trên lẫn cửa dưới đều hoàn toàn bằng nhau.

Mẹ Hồng tốt bụng nhắc nhở: cá cược nhiều sẽ rất nguy hiểm, ra đường cần cẩn thận.

Người trong cuộc lại chẳng hề hay biết chuyện gì, sáng sớm, Phong Nghịch hôn lên má Đường Bạch Thổ đang quần chăn như một con tằm, ngủ say sưa như một chú mèo nhỏ đáng yêu, sau đó ra ngoài chạy bộ buổi sáng. *(sau khi cưới, hắn càng hiểu rõ tầm quan trọng của việc có một thể lực tráng kiện là như thế nào)*

Bởi vì phải mua bữa sáng cho thổ trắng nên hắn cố ý lượn một vòng lớn, đợi đến khi hắn mang được nước cốt gà bổ não nóng hổi về nhà thì sắc trời đã không còn sớm, Phong Nghịch đoán rằng thổ trắng cũng sắp tỉnh rồi, đang chuẩn bị trở về phòng thì lại nhìn thấy lão quản gia đứng ở trong sân, vẻ mặt rất xúi quẩy.

Phong Nghịch đột nhiên cảm thấy mí mắt phải khẽ nháy, hắn cau mày, giọng nói không mấy hiền lành: “Không chịu khó bổ sung canxi đi, đứng lì ở đây để làm gì?”

Quản gia suy nghĩ một chút, duỗi cổ là một đao, rút cổ cũng là một đao, đành tiếp chiêu mà nói: “Vương gia, nửa canh giờ trước, trong cung phái người tới đón Vương phi đi rồi.”

“Cái gì!!!!!!” Phong Nghịch nổi trận lôi đình, “Tại sao không bẩm báo với Bẩm vương???”

Quản gia vô tội nhìn hắn, thời này chẳng phải vẫn chưa phát minh ra điện thoại di động hay sao

~~Quảng bình sứ vào trong ngực quản gia, Phong Nghịch trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm mắt.

Quản gia nâng bình sứ lên nhìn, ừm,

thật ~~ công ~~ phu ~~. Hai đóa hoa nở cùng một cành.

Lại nói, Đường Bạch Thổ sáng sớm đã bị người đánh thức, mơ mơ màng màng rửa mặt xong, mơ mơ màng màng nhận thánh chỉ, lại mơ mơ màng màng bò lên xe ngựa hoàng gia, không thể trách nằng nệ hồ, tối hôm qua bị Phong Nghịch giằng co đến hơn nửa đêm *(cho nên nói, nam nhân toàn một lũ lừa gạt)*, dĩ nhiên lúc này không thể có tinh thần gì được.

Ngồi xuống xe ngựa không lâu, Đường Bạch Thổ liền khép hờ mắt, đầu dần dần hạ xuống thấp rất theo tiết tấu, giống như con gà mổ thóc vậy, thế nhưng lại làm cho tiểu thái giám theo hầu bên cạnh lo lắng, người này rốt cuộc là nam hay là nữ đây? Là nam hay là nữ? Là nam hay là nữ? Chồng thứ sáu của tam biểu tỷ thái giám là cháu trai của Thái nữ nãi nãi, nhạc mẫu của Kinh Ba Cẩu là người thứ bảy nhà đối diện, thân quen với người thứ ba có nhà sở hữu phường cá độ, giờ cũng đang trút tiền vào phường cá độ đó, sai một tiểu thái giám đi thăm thính xem người mà Lục Vương gia đưa về rốt cuộc là nam hay nữ, cũng vừa hay, sáng sớm tỉnh mơ đã sai tiểu thái giám này đi làm mấy việc vặt, quan sát tiểu thái giám này cả buổi..... vẫn chưa đưa ra quyết định được..... Nếu nói là đàn ông, đáng vẻ rất xinh đẹp, rất thanh tú, còn nếu nói là đàn bà, mặc nam trang, trông còn lịch sự hào phóng hơn nhiều [8].

Tiểu thái giám vẫn còn đang rối rắm thì đã đến hoàng cung, Đường Bạch Thổ bị gọi dậy, xuống xe ngựa đổi sang ngồi kiệu, tiểu thái giám không thể đi theo sau nữa, lập tức bị một đám bạn bè vây quanh, liên tiếp trùng điệp hỏi không ngừng: “Là nam nhân hay nữ nhân? Nam nhân hay nữ nhân? Nam nhân hay nữ nhân? Nam nhân hay nữ nhân?”

”

Tiểu Thái Giám nín nhịn nửa ngày, rốt cuộc xuất ra hai chữ,

~~ mỹ nhân.

Ngồi lên kiệu, Đường Bạch Thỏ xem như đã thanh tỉnh mấy phần, cái đầu nhỏ nghiêng nghiêng suy nghĩ đến tình cảnh trước mắt của mình

Chuyện này Đường Bạch Thỏ đã từng nghe Phong Nghịch nói qua, gia đình vị hôn phu của nàng khác với nhà nàng. Hôm nay nàng nhìn thấy mấy thái giám tam đẳng, ăn mặc rồi phong thái đã hết sức bất phàm, huống chi giờ còn đến tận nhà nữa. Vì vậy mỗi bước đi, mỗi cử chỉ đều phải thật cẩn trọng, không dám tùy tiện nhiều lời, chỉ sợ nói hơn một câu sẽ bị người ta nhạo báng. Tự mình lên kiệu rồi tiến vào trong cung, qua tám rèm cửa bằng lụa mỏng nhìn ra ngoài, cung điện nguy nga, phố xá sâm uất, hoàn toàn khác với những địa phương khác. Đi được nửa ngày mới thấy phía Bắc có một toà Ngọc Thạch, cửa lớn ba gian, trước cửa có mười mấy người lễ phục chỉnh tề đang đứng. Trên cửa chính treo một cái biển đề ba chữ “Ngự Thư Phòng” rất to. Thỏ trắng thầm nghĩ: đây hẳn là nơi hoàng thượng làm việc. Nghĩ ngợi linh tinh, kiệu lại đi về phía Tây, không xa lắm liền xuất hiện một cánh cổng ba gian khác, đây mới là chỗ của Thái hậu. Cũng không tiến vào từ cửa chính mà chỉ tiến vào từ cửa hông. Kiệu phu tiếp tục đi, đến một chỗ nào đó, quẹo sang rồi dừng lại. Mấy vị mama đi phía sau cũng đã xuống kiệu, tiến lên phía trước. Các tiểu công công chừng mười bảy mười tám tuổi với quần áo khác biệt tiến lên giúp hạ kiệu xuống. Họ vừa lui ra, các mama liền tiến lên đỡ thỏ trắng xuống kiệu. Đường Bạch Thỏ vịn tay mama, đi qua cánh cửa kết hoa, hai bên là hành lang, chính giữa là tiền sảnh, nơi đó đặt một tấm bình phong lớn cùng một phiến đá cẩm thạch có giá đỡ là gỗ cây tử đàn. Chuyển qua đồ trang trí, ba gian nhỏ phía sau, đi qua tiền sảnh là đến hậu viện. Trước mặt là năm gian thượng phòng, tất cả đều rường cột chạm trổ, hai bên hành lang đều có đủ loại chim vẹt, chim họa mi cùng chim sẻ. Vừa thấy bọn họ tới, mấy nha hoàn áo xanh áo đỏ liền cười vui vẻ tiến lên chào đón, nói: “Vừa rồi Thái hậu nương nương mới nhắc tới mọi người xong, mọi người lập tức xuất hiện.” Sau đó, ba bốn người tranh nhau bận rộn thông báo: “Lục vương phi đến.”

Thỏ trắng hí mắt

~ không đúng

~Mẹ Hồng cười tà ác

~ khà khà ~~ ha ha ~~ ha ha ~~ ngại quá, sao chép nhầm sách, làm lại

~ làm lại nhé

~~ vội vàng đem quyển Hồng Lâu Mộng trong tay vứt đi, vớt tiếp một quyển khác, Kim Bình Mai (bản chưa cắt giảm)! Vứt, vứt, thần tượng âm nhạc Lý Vũ Xuân kia! Hai mắt mẹ Hồng lập tức tràn ngập sao * _ *

Thỏ trắng nhú mày, bà có định viết tiếp hay không thế?

Mẹ Hồng nín bợ, viết viết viết, đừng tức giận đừng tức giận

Ngồi lên cỗ kiệu, Đường Bạch thỏ xem như thanh tỉnh mấy phần, cái đầu nhỏ nghiêng nghiêng suy nghĩ về tình cảnh trước mắt của mình

~~ vén rèm kiệu lên, thì ra đây chính là hoàng cung a

có chuyện như vậy thật sao

~~Hoàng đế

~~>.

~~Xuống kiệu, hai vị mama tiến lên đón nàng, mặt không đổi sắc nhìn lên nhìn xuống, đánh giá Đường Bạch Thỏ một phen, không hành lễ cũng chẳng chào gì, chỉ không mặn không nhạt nói với nàng một câu: “Xin mời đi bên này.”

Thỏ trắng đi theo hai vị mama bò hết chín chín tám mốt bậc thêm đá cẩm thạch, trước mắt nàng liền hiện ra một tòa đại điện khí thế hiên ngang, cửa điện rộng mở, mười mấy đôi mắt bên trong đồng loạt nhìn về phía nàng.

Tính tình thỏ trắng thuộc về kiểu vô đài, nếu như nói lúc trước nàng vẫn còn một chút gà gật thì bây giờ đã hoàn toàn tỉnh táo lại rồi! Nàng run rẩy nắm chặt trường bào, ống tay áo vung vẩy, từng bước một tiến vào đại điện.

Bởi vì từ nhỏ đã lớn lên trong vòng vây của đủ loại ánh mắt, trở thành sát thủ thần tượng ở Cô Tô, mấy năm qua nàng cũng coi như đã trải qua đủ loại đại điện lớn nhỏ rồi, lần này, Đường Bạch Thỏ bước vào trong cung, tinh thần hết sức hăng hái, một đường tiến lên, hoàn toàn quên phết hai vị đại BOSS là thái hậu và hoàng hậu đang ngồi bên trên, vô tư phóng mị nhãn bay loạn, các cung phi bên dưới nhìn thấy, phản ứng hết sức khác nhau, có người thẹn thùng, có người hốt hoảng, có người dằn dặt, có người khấn trương, tức giận, mơ màng, rồi cười duyên, còn có cả người liếc mắt câu dẫn lại nữa

Đường Bạch Thỏ đối với sự hỗn loạn do mình tạo ra này hết sức đắc ý, vừa mới dừng lại, đột nhiên có một người chạy vụt qua bên cạnh, đụng phải khiến thân thể nàng lảo đảo suýt chút nữa ngã nhào, chưa kịp định thần lại, người ban nãy đã phủ phục xuống rồi đứng lên, nũng nịu nức nở khóc, tư thái như cành liễu yếu phát phơ trong gió, quả thực là vô cùng nhu nhược khiến người ta đau lòng

~~Đường Bạch Thỏ kinh hãi, không tự chủ đưa tay sờ sờ mặt mình, mị lực của ta từ lúc nào thì trở nên lớn như vậy! Thậm chí có cả người bởi vì nhìn thấy mình mà kích động đến thất thanh khóc rống thê!

Đắc chí vênh cái đuôi lên! (áy

mẹ Hồng nhảm, thỏ trắng cũng không phải là thỏ trắng thật, không có đuôi đâu!)

Đắc chí vênh cái đuôi không tồn tại lên, mặc dù thỏ trắng giả bộ hết sức bình tĩnh nhưng thần thái giữa lông mày không sao giấu được sự tự mãn của mình, vậy mà, cô nương liễu yếu đào tơ kia vừa mở miệng, lập tức đem thỏ trắng đang ở trên thiên đường đánh rơi xuống địa ngục!

”Nương nương

~5555555555

~ ngài cần phải làm chủ cho Nhược Liễu a (ngát, nàng ta đúng thật tên là Nhược Liễu)

5555555555

~ Lục vương gia đã đáp ứng sẽ thành thân với Nhược Liễu rồi

5555555555

~~”

(Nhược Liễu tức là liễu yếu =))

Thỏ trắng: , có thể không cần giả bộ quá mức như vậy hay không .

Đường Bạch Thỏ có lẽ không biết, Tần Nhược Liễu Tần Nhị tiểu thư là người khá nổi tiếng trong kinh thành! Từ lúc Tần nhị tiểu thư đến tuổi cập kê tới nay, hàng năm luôn chiếm lĩnh danh hiệu mỹ nhân đệ nhất nơi này, địa vị vững chắc không người nào có thể lay chuyển! Cũng khó trách, Tần nhị tiểu thư là con gái của đương kim Thái sư bây giờ, ngày thường có vẻ đẹp bẻ nguyệt tu hoa*, chim sa cá lặn, cầm kỳ thư họa không gì không tinh thông, thi từ ca phú không gì không hiểu biết, là một danh môn khuê tú tài mạo song toàn!

(*bẻ nguyệt tu hoa: hoa như trăng nguyệt thẹn)

Tần nhị tiểu thư từ nhỏ đã sống ở trong cung, cùng với đám hoàng tử và công chúa chơi chung một chỗ, cùng với Lục vương gia càng thêm vô tư như một cặp thanh mai trúc mã, kim đồng ngọc nữ ám độ trần thương châu thai ám kết [9]vậy.

Phong Nghịch: Ta lúc nào cùng với Tần Nhược Liễu ám độ trần thương châu thai ám kết chứ? Tung tin đồn nhảm cũng cần có chứng cứ đó nhé!!!

Mẹ Hồng: Làm sao? Ta đây cũng đâu biết câu thành ngữ này có ý gì chứ!

che mặt

~~ ô, thật sự là quá CJ mà

~~ lệ rơi

~~Tần nhị tiểu thư vừa bật khóc, không khí trên đại điện liền trở nên quỷ dị, mặc dù không ai nói chuyện gì với nhau, đám phi tần cung nữ bày ra vẻ mặt như đang xem kịch vui, hào hứng phấn chấn vô cùng.

Đường Bạch Thỏ ngoảnh mặt làm ngơ, đang định thỉnh an Thái hậu và Hoàng hậu theo lễ nghi thì lại nghe Thái hậu nói: “Không cần!”

Mọi người đều sững sốt! Thầm nghĩ: Thái hậu đây là không có ý định thừa nhận nàng ta sao?

Đường Bạch Thỏ mới chỉ gập có nửa đầu gối, nghe thể thuận tiện thu trở về, may quá, nàng cũng không có thói quen quỳ lạy trước mặt người ta. Tần Nhược Liễu lặng lẽ ngược cặp mắt không có chút lệ nào, tỏ vẻ giấu cột nhìn về phía Đường Bạch Thỏ. Nhưng, câu nói tiếp theo của Thái hậu đã khiến cho vẻ mặt Tần Nhược Liễu hoàn toàn hóa đá.

“Lệ Phong không cần phải hành lễ, con là vợ của nó, tự nhiên cũng không cần dùng.”

“Nương nương! ! !” Tần Nhược Liễu hét thảm một tiếng, lần này ả khóc thật, một tay cầm khăn che mặt, một tay nhắc làn váy lên xông ra ngoài, lúc đi qua người Đường Bạch Thỏ vẫn không quên huých nhẹ một chút, may mà Đường Bạch Thỏ đã sớm dự liệu từ trước, nghiêng người tránh qua, song vẫn bị Tần Nhược Liễu đụng cho lảo đảo. , thân thể của thỏ trắng rất là nhỏ bé yếu ớt đó nha

~Tần Nhược Liễu bởi vì bị khăn che mặt nên chưa vọt ra ngoài cửa điện đã đụng tiếp phải một người, lần này chính ả bị đụng cho loạng choạng, lúc nhìn thấy rõ người kia liền lập tức “ai u” một tiếng, thân thể như cành liễu mỏng manh bị cuồng phong quét qua, mảnh mai ngã xuống, nửa dựa nửa đứng vào ngực Phong Nghịch, trước khi lâm vào hôn mê vẫn không quên dịu dàng kêu lên: “Lệ Phong ca ca

”. Trong đại điện, da gà rớt đầy đất

~~Phản ứng đầu tiên của Phong Nghịch chính là gương mặt lên nhìn thỏ trắng, thấy nàng đang đứng nghiêm chỉnh ở đó, vẻ mặt lạnh lùng, hần vội vàng đem thân thể mềm mại trong ngực qua quýt đưa ột cung nữ, bước nhanh về phía thỏ trắng, cười nịnh nọt: “Đã ăn điểm tâm chưa?” Tần Nhược liễu đã “bất tỉnh nhân sự” , không còn cách nào giữ Phong Nghịch lại được nữa, đành cắn răng chịu trận.

Thỏ trắng liếc xéo nhìn Phong Nghịch một cái, không thèm để ý hần, Phong Nghịch vẫn cười nịnh nọt như cũ: “Sao lại đứng ở chỗ này thế? Đã mệt chưa?” Trong đại điện, cầm rút đầy đất

~Hoàng hậu thầm nói một tiếng “sợ sốt”, lập tức sai người ban thưởng ghế ngồi, mỉm cười giải thích: “Lệ Phong, vợ của con vừa mới tới, vẫn còn chưa kịp ngồi đấy thôi

~”

Thái hậu chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, nửa thật nửa giả oán thán: “Ai

~đều nói con trai đã lớn không thể giữ lại

~~ cháu trai cưới vợ như bát nước hắt ra ngoài, đúng là không có sai, rõ ràng đã trở về từ hôm qua mà cũng không biết đường tới nhìn hoàng nãi nãi một chút, nếu không phải chúng ta đem vợ của người vào cung, chỉ sợ ngày hôm nay đừng mong nhìn thấy người được

”

Già trẻ lớn bé, người già như trẻ nhỏ, đều cần phải dụ dỗ giống nhau (*thỏ trắng chen miệng: vậy còn ta? Phong Nghịch: nàng là thói quen!*), Phong Nghịch cười hì hì bước lên bậc thang, vừa đầm lưng cho Thái hậu vừa nói: “Hoàng nãi nãi, đâu phải con sẽ không tới đâu

~”

Thái hậu cũng chẳng phải tức giận thật, ngay lập tức liền cười: “Thôi, không so đo với người

nhìn bộ dáng người trước mặt vợ cũng đủ biết rồi

”

Thỏ trắng chớp mắt, logic của Thái hậu thật cường đại!

Đường Bạch Thỏ vẫn còn chưa ăn điểm tâm, giăng co cả nửa ngày, dần dần có chút mệt mỏi, bình thường thỏ trắng lại quá dễ hư, không chịu được đói lâu. Phong Nghịch nhìn qua thấy vẻ mặt ái ân không được tốt, tâm hoảng ý loạn ôm lấy nàng: “Đói bụng?”

Thỏ trắng gật đầu một cái, đói tới mức hoa cả mắt, hơi sức để nói chuyện cũng không còn, thái hậu và hoàng hậu cũng hoảng hốt theo, vội vàng truyền lệnh mang đồ ăn tới, lại không biết thỏ trắng thích ăn gì, thế là gọi tất cả các món một lượt, động tĩnh lớn đến mức kinh động đến cả hoàng thượng, ngài phái người đi hỏi mới có được câu trả lời chắc chắn: Lục vương phi đói đến chóng mặt trong cung

&%(%#@# %&*(&. . . %#@ %%# %%% *%&#@%#. . . &*

Tâm tình lúc này của hoàng thượng quả thật không còn lời nào để diễn đạt

~Từ đó về sau, mỗi lần thỏ trắng vào cung, sau lưng đều có một đồng cung nữ xách hộp đựng thức ăn đi theo, (*đây là chuyện sau này, tạm thời không nhắc tới*).

Khẩu vị của thỏ trắng tuy lớn nhưng khi ăn đến món thứ bốn mươi hai thì cũng không thể động đũa được nữa, sờ sờ bụng, khoát tay ý bảo mình no rồi.

Phong Nghịch đặt đũa xuống: “Còn muốn ăn gì nữa không? Ta cho người xách mang về.”

Hoàng hậu đặt xuống: “Đồ ăn lạnh không tốt, vào cung ăn đi, để ngự thiện phòng làm cho ăn.”

Thái hậu đặt bát xuống: “Mang cả ngự thiện phòng về cũng được.”

Mọi người:

~~Ăn no liền ngủ, thỏ trắng mềm nhũn ngáp một cái, mí mắt có chút nặng nề, Phong Nghịch cáo lui, cẩn thận ôm thỏ trắng ra xe ngựa, dọc trên đường đi bị các cung nữ thái giám bắt gặp, không ai không hóa đá ngay tại chỗ.

Xe ngựa rộng rãi lại thoải mái, Phong Nghịch cầm chăn bọc thỏ trắng lại, để nàng thư thái ngủ trong lòng mình, xe ngựa còn chưa ra khỏi hoàng cung, hô hấp của thỏ trắng đã yếu ớt mà đều đặn, Phong Nghịch mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại nghe thỏ trắng mở miệng:

“Buổi sáng chưa tỉnh ngủ đã bị gọi dậy.”

Phong Nghịch cúi đầu, “Là lỗi của ta.”

“Hôm nay không cầm theo cây quạt, ảnh hưởng đến hình tượng.”

Phong Nghịch nhỏ giọng, “Là lỗi của ta.”

“Thì ra người còn có một thanh mai trúc mã nữa.”

Phong Nghịch sấm hối, “Đều là lỗi của ta.”

“Ta muốn ăn cây sơn trà.”

@_@

~ đề tài lại chuyển , “Ta lập tức đi làm!”

Dọc theo đường núi, bụi tung mờ mịt, một người một ngựa lao đi như bay, sau khi đổi tới 13 con khoái mã, vượt qua hành trình trăm dặm gian nan, rốt cuộc cũng chạy tới Lục vương phủ ở kinh thành.

Quản gia một đường chạy tới ngoài phòng ngủ, mồ hôi cũng không kịp lau: “Vương gia, cây sơn trà đến rồi!”

Phong Nghịch vỗ vai người nào đó đang chuyên chú chơi đầu dê: “Thỏ trắng, cây sơn trà đến rồi kìa.”

Về sau, một nhà thơ đã từng cảm khái viết rằng: một người cưỡi ngựa dọc đường đi đổi lấy nụ cười của thỏ trắng, không ai biết là cây sơn trà.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-tieu>